

ПОСЛЕДНИЯ (СТРАШНИЯ) СЪД

Емануел Сведенборг

ЗА ПОСЛЕДНИЯ СЪД И РАЗРУШЕНИЕТО НА ВАВИЛОН

Съдържание

ПОСЛЕДНИЯ (СТРАШНИЯ) СЪД.....	1
ЗА ПОСЛЕДНИЯ СЪД И РАЗРУШЕНИЕТО НА ВАВИЛОН	1
За Автора	1
За Книгата	2
Глава 1. ДЕНЯТ НА ПОСЛЕДНИЯ СЪД НЕ ОЗНАЧАВА РАЗРУШЕНИЕ НА СВЕТА	2
Глава 2. ЖИВОТА НА ЧОВЕШКИЯ РОД НА ЗЕМЯТА НИКОГА НЯМА ДА СВЪРШИ.....	6
Глава 3. НЕБЕСАТА И АДА СА ОБРАЗОВАНИ ОТ ЧОВЕШКИЯ РОД	10
Глава 4. ВСИЧКИ ХОРА КОИТО НЯКОГА СА РОДЕНИ И СА УМРЕЛИ СА ИЛИ НА НЕБЕТО ИЛИ В АДА.....	16
Глава 5. ПОСЛЕДНИЯ СЪД ТРЯБВА ДА БЪДЕ ТАМ КЪДЕТО СА СЪБРАНИ ВСИЧКИ И ЗА ТОВА В ДУХОВНИЯ СВЯТ, А НЕ НА ЗЕМЯТА.....	20
Глава 6. ПОСЛЕДНИЯТ СЪД ЩЕ СЕ ИЗВЪРШИ КОГАТО ЦЪРКВАТА ОТИДЕ КЪМ СВОЯ КРАЙ, А КРАЯ НА ЦЪРКВАТА ЩЕ НАСТЪПИ КОГАТО НЯМА ВЯРА ЗАЩОТО НЯМА МИЛОСЪРДИЕ.	22
Глава 7. ВСИЧКИ ПРОРОЧЕСТВА В КНИГА „ОТКРОВЕНИЕ” ДНЕС ВЕЧЕ СА ИЗПЪЛНЕНИ.....	30
Глава 8. ПОСЛЕДНИЯТ СЪД Е ИЗВЪРШЕН	32
Глава 9. ВАВИЛОН И НЕГОВОТО РАЗРУШЕНИЕ.....	37
Глава 10. ЗА ПРЕДИШНОТО НЕБЕ И НЕГОВОТО УНИЩОЖЕНИЕ	54
Глава 11. БЪДЕЩОТО СЪСТОЯНИЕ НА СВЕТА И ЦЪРКВАТА.....	58

За Автора

Емануел *Сведенборг* (по рождение Емануел Сведберг) е имал големи ясновидски способности. *Сведенборг* е бил Леонардо да Винчи на своята епоха. *Сведенборг* е бил водещият математик в Швеция, говорил девет езика... но най-голям е приносът му за опознаването на живота в духовния свят, който той описва в множество книги. Емануел имал невероятни духовни способности от дете. На 21 години вече притежавал дарбата да предсеща бъдещи събития. По късно той се насочва към науката и прави много открития. Емануел Сведенборг е известен с пътешествията си в духовния свят.

Той се отделял от физическото си тяло и описвал с подробности живота в духовния свят.

Шведския учен, философ и теолог се ражда на 29 януари 1688 г. в Стокхолм. В областта на механиката Сведенборг значително изпреварил своето време и предсказал много от по-късните открития; като теориите на Кант и Лаплас; молекулярната теория и др. Създавал проекти за подводни лодки и летателни апарати.

През 1743 Сведенборг се отдава на мистицизма. През 1745 публикува трактата, **Почит към бог и Божията любов**, а през 1749 завършил **осемтомния труд, Небесните Тайни**. След това последвали други книги на теологически теми, от които с най-голяма известност се ползва, „**За небето, ада и духовния свят**“ (1758) и „**Обяснение на Апокалипсиса**“ (1766). Сведенборг обяснява, че Боговдъхновеното Откровено (Слово), се съдържа в някои, но не всичките Библейски книги. Това Слово, не е просто самия текст, а има много по-дълбок и скрит духовен смисъл.

В книгата си, „**Любовта в брака**“, Сведенборг описва високите духовни нива на небесата, където хората продължават да живеят семейно и правят красива любов. Обикновено мислим за любовта – особено сексуалната любов – като за нещо което правим. Дори така се изразяваме, „правим любов“. Но според Сведенборг любовта е това което сме. Любовта произхожда от самия Бог, който е любов. Божествената любов и нейната мъдрост сияе чрез всичко което Той е създал. Начинът по който любовта и мъдростта на родителите се изразява чрез техния семеен живот, или начинът по който слънчевата топлина и светлина окъпва слънчевата система, като един вид отражение на любовта и мъдростта които са ги създали. От преживяванията си в Духовния свят той разбира, че християнската концепция за безбрачие след смъртта е погрешна. Сведенборг описва много случаи на християни пристигащи в духовния свят с погрешни представи за живота там и колко трудно им е да променят концепциите си.

Сведенборг посещава различни нива в духовния свят и описва подробно живота там. В Небесата хората живеят в мир и хармония. Различните селища имат свои лидери – хора с по-развито сърце, които се грижат за тях и ги напътстват.

За Книгата

Бих искал настоящия труд да направя някои общи забележки по отношение на Последния(Страшния) съд, разрушаването на Вавилон, на старото небе и старата земя, които са преминали, новото небе, нова земя и Новия Ерусалим, така че да стане известно, че всички тези събития вече са извършени(са се сбъднали).

Глава 1. ДЕНЯТ НА ПОСЛЕДНИЯ СЪД НЕ ОЗНАЧАВА РАЗРУШЕНИЕ НА СВЕТА

1.1. Тези, които не са запознати с духовния смисъл на Словото разбират само, че в денят на Последно Съд навсякъде около нас, видимия свят ще бъде унищожен, защото е казано, че тогава небето и земята трябва да загинат, и Бог ще сътвори нов небе и нова земя. Те твърдо вярват че това е така, защото се каза, че всички ще се вдигнат от гробовете си, а след това добрите ще бъдат отделени от злите и така нататък. Но това е

казано в буквалния смисъл на Словото смисъл, който се явява природен и е по-ниска степен на Божествения порядък, в който всички части съдържат духовен смисъл. Така, разбирането на Словото само в буквален смисъл може да се стигне до различни мнения, което и станало в Християнския свят Това е причината за толкова много ереси, всяка от които може да бъде доказано чрез Словото.

1.2.Едно е видно, че до този момент никой не е знаел, че всяка част на Словото съдържа духовен смисъл или дори, какво е това духовен смисъл, и за това тези, които имат такава представа за Деня на Страшния им е простено. Но сега те трябва да знаят, че нито видимото с нашите очи небе, нито земята, върху която живеем, няма да бъдат унищожени, но ще продължат да съществуват, и че „ново небе и нова земя“ означават новата църква както ма небето така и на земята . Казано е: „Нова църква на небето“, защото там има църква каквато на земята. Там също има Слово, четат се проповеди и има богослужения, така както е на земята, с единствената разлика че всичко там е по съвършено, понеже се намира не в природния свят, а в духовния. Защото всички хора там са духовни, а не природни, каквито са били в света(на земята). За това може да се прочете в „Небе и Ад“, в отделната глава за връзката на небето с човека чрез Словото (303 – 310), както и за Небесното богослужение (221 – 227).

2.За разрушението на небето и земята се споменава в следните откъси от Словото.

Подигнете очи към небесата и погледнете на земята долу: защото небесата ще изчезнат като дим, и земята ще овехтее като дреха, и жителите ѝ също ще измрат; а Моето спасение ще пребъде вечно, и правдата Ми няма да престане. (Ис. 51:6).

Защото ето, Аз творя ново небе и нова земя и предишните няма вече да се споменуват, нито науи ще дойдат. (Ис. 65:17)

Защото, както новото небе и новата земя, които Аз ще сътворя, ще бъдат винаги пред лицето Ми, казва Господ, тъй ще пребъде и семето ви и името ви. (Ис. 66:22).

звездите пък небесни паднаха на земята, както смоковница, разлюляна от силен вятър, хвърля незрелите си смокини;

и небето се дръпна и се нави като свитък, и всяка планина и остров се отместиха от местата си; (Откр. 6:13,14).

И видях голям бял престол и Седналия на него, от Чието лице побягна земята и небето, и за тях се място не намери (Откр. 20:11).

И видях ново небе и нова земя, защото предишното небе и предишната земя бяха преминали, и морето вече го нямаше. (Откр. 21:1).

В тези редове, „ново небе“ не означава небето, видимо с очи, а означава тези небесата, където е събрана човешката раса. Защото небето е формирано от хората които са живели от самото начало на Християнската Църква, но те не били ангели, а духове от различните религии Ето какво се разбира под „предишното небе което трябва да бъде разрушено“. „Но как е било, аз ще обясня подробно по-късно. Тук е споменато само колкото да се покаже какво се разбира под „предишното небе което трябва да бъде унищожено“ Всеки здравомислещ може да види че се има предвид не звездното небе,

необятния простор на вселената, а небето в духовен смисъл, където живеят ангелите и духовете.

3. До момента е оставало неизвестно че „нова земя“ означава Нова Църква на земята, защото под „земя“ в Словото, всеки разбирал „на земята“, а всъщност трябва да се разбира – църквата. В природния смисъл „земя“ означава земята, но в духовен смисъл – църквата. Причината се състои в това, че тези, които възприемат духовния смисъл, т.е. , който се явяват духовни подобно на ангели, разбират не тази земя, когато се споменава в Словото, но хората на нея и нейното богослужение. Ето защо „земя“ означава църквата. Доказателство за това е дадено в „Небесни тайни „, вижте цитатите по-долу

(1) Няколко цитата от Словото, позволяват до известна степен да се разбере че „земя“ означава църква.

Тогава, който е побягнал от вика на ужаса, ще падне в яма; и който излезе от ямата, ще падне в клопка; защото прозорците от небесната височина ще се разтворят, и основите земни ще се раздрусат.

Земята се съкрушава, земята се разпада, земята е силно раздрусана.

Земята се клати като пиян и се люлее като люлка, и беззаконието ѝ тежи върху нея; тя ще падне – и вече няма да стане. (Ис. 24:18-20).

ще направя тъй, че людете ще бъдат по-скъпи от чисто злато, и мъжете – по-скъпи от офирско злато.

Затова ще потреса небето, и земята ще се мръдне от мястото си поради яростта на Господа Саваота, в деня на пламналия Му гняв. (Ис. 13:12-13).

Пред тях ще се потресе земята, ще се разклати небето, слънце и месечина ще потъмнеят и звездите ще загубят светлината си. (Иоил. 2:10).

Потърси се и се разклати земята, трепнаха и се размърдаха планинските острови, защото се разгневи (Бог); (Пс. 17:8).

И множество други подобни откъси.

4. Освен това, „сътвори“ в духовния смисъл на Словото означава да се формира, да се установят и да се възродят. И Така „да създаде нова църква и ново небе“ означава да се издигне нова църква в небето и на земята. Това може да се види от следните пасаж:

Ще се запише това за следващия род, и идещото поколение ще възхвалява Господа (Пс. 101:19).

пратиш духа Си – създават се, и Ти подновяваш лицето на земята. (Пс. 103:30).

А сега тъй казва Господ, Който те е сътворил, Иакове, и Който те е устроил, Израилю: не бой се, защото Аз те изкупих, нарекох те по името ти; ти си Мой.

През води ли ще минаваш, Аз съм с тебе; през реки ли – те няма да те потопят; тръгнеш ли през огън, няма да се изгориш, и пламъкът не ще те опърли.

Защото Аз съм Господ, Бог твой, Светият Израилев, твой Спасител; откуп за тебе дадох Египет; Етиопия и Савея дадох за тебе.

Понеже си скъп в очите Ми, многоценен, и Аз те възлюбих, то ще дам други човеци за тебе, и народи – за твоята душа.

Не бой се, защото Аз съм с тебе; от изток ще приведа твоето племе и от запад ще те събера.

На севера ще кажа: дай, и на юга: не задържай; води синовете Ми отдалеч и дъщерите Ми – от краищата земни,

всекиго, който се нарича с Мое име, когото съм сътворил за Моя прослава, образувал и устроил. (Ис. 43:1,7).

Затова „ново творение” означава преобразуването на човека, да стане от природен човек духовен, следователно „ново творение” е преобразувания(трансформирания)човек.

5. За духовният смисъл на Словото е разказано в моята не голяма книга”За белия кон”спомената в „Откровение”

АВТОРСКИ БЕЛЕЖКИ

(1) „**Земя**“ в Словото означава царството Господне и църквата: (АС 662, 1066, 1067, 1262, 1413, 1607, 2928, 3355, 4447, 4535, 5577, 8011, 9325, 9643). Небето се нарича „небесния Ханаан“ също, и че „Земя“ означава Ханаанската земя, и църквата била там от най-ранните времена (АС 567, 3686, 4447, 4454, 4516, 4517, 5136, 6516, 9325 9327) . Също така, защото „земя“ в духовен смисъл, означава хората на нея и тяхното богослужение (АС 1262). По този начин, „земя“ означава множество от предмети, отнасящи се към Църквата (АС 620, 636, 1066, 2571, 3368, 3379, 3404, 8732). „Хората на земята” означават, тези, които принадлежат към духовната църква (АС 2928). „**Земетресение**“, е промяна в състоянието на църквата (АС 3355). „**Ново небе и нова земя**“ са нова църква (АС 1733, 1850, 2117, 2118, 3355, 4535, 10 373). Древната Църква, която е съществувала преди потопа, и древната Църква, която е съществувала след потопа, били в Ханаанската земя (АС 567, 3686, 4447, 4454, 4516, 4517, 5136, 6516, 9327). От този момент, всички места там станали образи на това, което се намира в царството на Господа и в църквата (АС 1585, 3686, 4447 5136). На Авраам му било казано иди там, защото преобразуващата църква е трябвало да бъде създадена в средите на неговите потомци, започващи от Яков и в техните среди е трябвало да се запише Словото, като истинският му смисъл е трябвало да бъде представен от предмети, намиращи се там в качеството си на духовни образи (АС 3686, 4447, 5176 6516). Ето защо, „Земя“ и „**Ханаанската земя**“ означава църквата (АС 3038, 3481, 3705, 4447, 4517, 5757, 10 568).

(2) „Творение“ означава отново да се създаде или да се трансформира и се съживи (АС 16, 88, 10,373, 10,634). Създаване на „**ново небе и нова земя**“ означава създаването на нова църква (АС 10 373). Създаването на небето и земята в първите глави на Битие във вътрешен смисъл, означава създаването на небесната църква, тя била Древната църква (АС 8891, 9942, 10 545).

Глава 2. ЖИВОТА НА ЧОВЕШКИЯ РОД НА ЗЕМЯТА НИКОГА НЯМА ДА СВЪРШИ.

6. Онези, които вярват, че във времето на Страшния съд всичко на небето и на земята, ще бъде унищожено, и на тяхно място ще дойде ново небе и нова земя, са длъжни в този случай да вярват и в това, че новите поколения и възстановяването (раждането на още хора на земята) на човешката раса след това ще се прекрати. Те вярват, че това бележи края на историята, и че хората ще получат различно състояние от предишното. Но тъй като деня на Страшния съд, не означава унищожаване на света, както е показано в предишната глава, следва, че човешката раса ще продължи да съществува и възстановяването няма да се прекрати.

7. Съществуват много доказателства, че възстановяването на човешката раса ще продължи вечно, някои от които бяха представени в книгата ми „Небе и Ад“, и по-специално следното:

- (1) Човешката раса е основата, върху която са създадени небесата.
 - (2) Човешката раса е небесен разсадник .
 - (3) Големината на ангелските светове е толкова обширна, че те не могат да бъдат запълнени даже във вечността.
 - (4) Числеността на небето все още е относително малка.
 - (5) Съвършенството небесно расте заедно с неговата численост.
- (6) Всяко творение на Бога отразява безкрайността и вечността МУ.

Осма точка отсъства в първото издание.

9.1. *Човешката раса е основата, върху която са създадени небесата*, защото човекът е заключително творение, последното създание се явява основание за всички предходни. Сътворението започва с висшето, или съкровеното, защото то идва от Бога, и продължава към по-низшите или по-долните и там остава да пребивава. Най-ниското ниво на сътворението – е природния свят, включвайки земната шир с всички страни и морета и всичко което съществува на нея. Като завършек на всичко това бил създаден човека и в него пребивавал Божествения порядък от първия човек до последния. Първите основи на този порядък (ред) са присъщи на най-вътрешната (съкровена) природа, последните – на крайната природа.. По този начин, човекът е бил създаден по образ на Божествения порядък. Следователно, всичко, което пребивава в него и с него е както небесно, така и със светски(природен) произход. Присъщото на неговия дух произлиза от небето, а тялото му произлиза от света. Поради това, небето влияе на неговите мисли и чувства и разполага с тях според приетото от духа му. Приетото от света влияе на чувствата и желанията му, и ги подрежда в съответствие с приетото от неговото тялото , но те съответстват на мислите и чувствата на неговия дух.

9.2. Доказателства за истинността на това може да се видят в множество пасажии в „Небе и Ад.“ Всички небеса в съвкупност изобразяват един човек (ЧЧ 59-67), така също и всяко отделно(едно) общество, в небето (НН 68-72) Следователно, всеки ангел е със съвършена човешка форма (НН 73-77), и това произлиза от Божествената Човешкост на Господа (НН 78-86). Даже отделните съответствия на всичко в небето са същите и в

човека, (NN 87-102), за небесните съответствия на всичко което е на земята (НН 103-115), както и за образа на небето (ЧЧ 200-212).

9.3. От този порядък(ред) на сътворението, следва че има последователно свързване. от първия до последния, така че те заедно представляват едно цяло, в него предходното не може да бъде отделено от следващото, така както причината не може да бъде отделена от произведеното от нея действие По този начин, нито духовния свят може да бъде отделен от физическия(природния) нито природния свят от духовния. По същия начин, нито ангелските небеса могат да бъдат отделени от човешката раса, нито човешката раса от ангелските небеса Затова, Господ е предвидил единият да служи на другия и другия на единия, тоест ангелските небеса да служат на човешкия род и човешкият род – на ангелските небеса.

9.4. Ето защо жилищата на ангелите се намират в небесата, отделени от взора на хората на земята, но ангелите все пак остават в човека в неговите чувства на доброта и истина. Тяхното съществуване, очевидно отделено, е видимо, както е описано в „Небе и Ад“ в разделите касаещи на пространствата на небесата.

9.5. Следващите слова на Господа означават, че ангелите обитават и живеят с хората в техните чувства на доброта и истина:

Иисус му отговори и рече: ако някой Ме люби, ще спази словото Ми; и Моят Отец ще го възлюби, и ще дойдем при него и жилище у него ще направим. (Йоан. 14:23).

„Отец“ и „Господ“ тук означава също, небесата, защото, където е Господ, там са и небесата. Божественото, изходящо от Господа създава небето („Небе и ад“, ал. 7-12 и 116-125). Тези думи на Господ, означават това:

И Аз ще помоля Отца, и ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас вовеки, Духът на истината, Когото светът не може да приеме, защото Го не види, нито Го познава; а вие Го познавате, защото Той с вас пребъдва и във вас ще бъде. (Йоан. 14:16,17).

9.6. „Утешителя“ е божествената истина, изходяща от Господа, Той , затова Той се назовава и Духът на Истината. Божествената истина образува небесата, а даже и ангелите, защото те приемат тази истина. В „Небе и Ад“ (126-140), е видно че Божественото изходящо от Господа е Божествената истина, и тя образува ангелските небеса. Това може да се разбере от думите на Господа:

и няма да кажат: ето, тук е, или: на, там е. Понеже ето, царството Божие вътре във вас е. (Лк. 17:21).

9.7. „Божието царство“ е Божията доброта и истина, които приемат ангелите. Присъствието на ангели и духове при човека и в неговите чувства, на мен ми се даде многократно да ги виждам, когато присъстваха и пребиваваха с мен. Но нито ангелите и духовете знаят с какъв хора са свързани, нито хората с какви ангели и духове живеят. Само един Господ знае, и Той го е направил така.

Накратко, всички чувства на доброта и истина се разпространяват в небесата, и по този начин има връзка и връзка между тези, които са в подобни чувства. Всички зли чувства

и лъжите се разпространяват в ада и по този начин всички които изпитват (се намират) в такива чувства са свързани един с друг. Разпространението на чувства в духовният свят е подобно на разпространението на зрението в природния свят. Общуванията (Съобщенията) във всички светове в много отношения си приличат, разликата е в това, че в природния свят, общуването става между тела, а в духовния свят – между ангелски общества.

9.8. От тук става ясно, че връзката между ангелските небеса и човешката раса е, такава, че съществуването на едното, зависи от другото. Ангелските небеса без човешкия род биха били подобни на къща без основи, доколкото небесата завършват в човешкия род и съществуват(пребивават) в него. Подобно е и с всеки отделен човек. Неговите духовни начала(принципи), отнасящи се(свързани) до неговият разум и воля въздействат на неговото природно начало, отнасящи се(свързани) с неговите чувства и действия, в които те свършват и пребивават. Ако човек нямаше природно начало, а само духовно начало, той би бил без своята крайна завършеност (крайна степен), неговото духовно начало, тоест мислите и желанията на неговият дух, щяха да се разпръскват, подобно на нещо което няма граници.

9.9. Подобно нещо се случва след смъртта, когато човек преминава от природния свят в духовния. Тогава, той става дух, не по своя заслуга, а на общо основание, наречено човешки род(човешка раса). Всеки, който не знае тайните на небето, предполага че е възможно съществуването на ангели, без хора и на хора без ангели. Но аз мога да потвърдя от собствения ми опит на небето, и от всички мои разговори с ангелите, че там няма ангел или дух, които е съществувал(живял) без да е бил свързан с човек, и няма човек живял без да е бил свързан с дух или ангел, съществува взаимна и обратна(реципрочна) връзка. От тези разсъждения, преди всичко е видно, че човешката раса и ангелските небеса образуват едно цяло, и зависят едно от друго, и не могат да съществуват отделени едно от друго.

10.1. За това, че *човешката раса е небесен разсадник* ще бъде казано в следващата глава (14-22). Там ще бъде показано че, небесата и ада произлизат от човешкия род (човешката раса), като по този начин земята се явява като небесен разсадник. Като предговор към темата трябва да се отбележи, че точно по същия начин като към днешна дата, тоест от самото начало на сътворението, небесата са създадени от човешката раса(човешкия род) и по същия начин те ще се формират и попълват и в бъдеще.

10.2. Разбира се, съществува възможност за смърт на човешката раса, ако живее на отделна планета, която е напълно отделена от Божественото. Тогава у хората няма вече да има духовен живот, а само природен, както е при животните. Хората в това състояние не могат да формират общество, или да съхраняват законите, защото, ще са лишени от притока на небето, и, следователно, Божественото управление, те ще стават безумни, безпрепятствено ще се устремяват във всеки грях и ще умират един след друг.

10.3. Но даже и ако се отдели от Божественото, човешката раса би могла да погине на някоя друга планета, което обаче е възпрепятствано от Господа, Той все пак съществува и на други планети, защото в една вселена има стотици хиляди земи(планети). По тази тема прочетете моят не голям труд „За земите в нашата слънчева система, назовани планети както и за земите в звездното небе” Беше ми казано, от небето, че човешката раса може да умре на тази земя, така че нито един човек не би бил жив днес, ако Господ не беше дошъл на земята, не беше приел да бъде

човек на тази земя и не я направил тя да бъде Божествена. Това можеше да стане ако Господ не беше разкрил това Слово, което може да послужи за основание и съединение с ангелското небе. Че Словото служи за съединение на небесата и човека, се вижда в „Небе и Ад“ (НН 303-310). Истинността на това може да бъде разбрана само от мислещите духовно, тоест, тези, които чрез признаване на Божествеността на Господ са свързани с небесата, само те могат да мислят духовно.

11. Пространствата на ангелските небеса са толкова големи, че те не могат да бъдат запълнени в продължение на векове. В „Небе и Ад“ е описано за необятността на небесата (ЧЧ 415-420). В краткият мой труд „За земите(световете,планетите) във Вселената“ се показва, че жителите на небето са относително малко (ЕС 126).

12.1. *Съвършенството на небето се разраства заедно със своята численост.* Това е видно от техния начин на определяне на местоположението на обществата там, и комуникациите между тях, достигащи висша степен на съвършенство. Колкото по-голям е броят на такива съвършени форми, толкова повече са тези които в съгласие могат да бъдат водени към една цел, в по-тясно единение и по-голямо единодушие. Съгласието и единението произлизащи от това, увеличават тяхната численост, защото всеки отделен елемент е като междинен между два или повече други, а такава разположение засилва връзките помежду им.

12.2. Образът на небето е като образа на човека. Тяхното съвършенство се увеличава с умножаването на истината и добротата, които са източници на тяхната интелигентност и мъдрост. Причината за това образът на човека, който притежава божествена мъдрост и разбиране да е подобен на небесния образ е, че човекът е образ на небето в малък мащаб. Именно за това добрите и стинни мисли и чувства на тези хора и небесните ангели се съобщават на небесните общества във всички посоки около тях. Те се простират все по-далеч, когато се увеличава мъдростта, тоест, толкова повече истини, които са постигнати и приети от разума и толкова повече добро, прието от волята, това е човешкият дух, защото човешкият дух е съставен от разума и волята.

12.3. Човешкият и ангелският дух са такива, че може да се разширяват неограничено, и така да увеличават своето съвършенство. Това се случва, особено когато човек се ръководи от Господа, защото тогава той се води от Истините, които приема разума, и от истинското Добро, което приема волята. Тогава Господ разполага с целия образ на такъв дух по образа на небето, докато най-накрая той не се превърне в подобие на небето в малък вид. Това сравнение ни позволява да разберем, че увеличаването на броя на ангелите води до още по-голямо съвършенство на небето, така както тези два случая са подобни.

12.4. Така както, всяка форма се състои от различни елементи. Формата която не се състои от различни елементи, не би била форма, тъй като няма да има определени качества и способността да се променя. Качеството на каквато и да е форма възниква като следствие от взаимното разположение на различните и елементи на взаимовръзките им една с друга, както и единството на предназначението им, което позволява на всяка форма, да се разглежда като едно цяло. Съвършенството на тази форма се увеличава, колкото е по-голям броят на елементите, комбинирани в нея по този начин. Защото, както е споменато по-горе, всеки елемент подсилва и подобрява съединението на другите елементи, като по този начин усъвършенства формата.

12.5. Но това се вижда по-добре от изложеното в „Небе и Ад“, особено в разделите, където е показано това, че всяко общество в небето образува небе в малък мащаб, и всеки ангел на небето образува небе в малка форма (ЧЧ 51-58), както и в онези раздели, които се отнасят до изображението на небето, съгласно които там има връзка и комуникация (НН 200-212), и мъдростта на ангелите на небето (НН 265-275).

13. *Всяко творение на Бога отразява безкрайността и вечността.* Има много доказателства, че сред обектите, които са видими в небесата има такива видими и на земята. В тях няма нищо абсолютно същото или сходно с него. Нито едно лице, не е абсолютно еднакво или сходно с друго, и никога няма да бъде. По същия начин, нито една душа не е подобна с точност на друга. Следователно, съществува такова множество от лица, колкото са хората и ангелите. В един човек, състоящ се от множество части, които съставляват тялото му, и безброй чувства, образуващи духът му, няма нищо, което би било точно същото или подобно на него. Ето защо всеки води живот различен от живота на другия. Същият порядък(ред) съществува в природата и във всеки един от нейните елементи.

Такова безкрайно разнообразие във всеки и всичко се дължи на факта, че всичко идва от Божественото, което е безкрайно. Следователно, навсякъде има определен образ на безкрайното, така че всичко може да се разглежда(счита) като Божествено, като Негово творение, и в същото време, всички Негови творения, могат да отразяват Божественото.

Доста прост пример може да покаже че всичко в природата, отразява безкрайността и вечността. Всяко семе, независимо дали то е от плодно дърво, зърно, или цвете, е създадено по такъв начин, че да е в състояние да се възпроизвежда безкрайно и вечно да съществува. Защото едно семе може да произведе много повече, да речем, пет, или десет, двадесет или сто семена, и всяко от тях може да произведе дори много повече. Ако едно семе дава плодове непрекъснато, то може за сто години да се разпростре по повърхността не само на една планета, но на десетки хиляди планети. Семената също са създадени така, че да могат да съществуват вечно. Така че, очевидно, в тях пребивава идеята за безкрайността и вечността, и по подобен начин пребивава във всичко останало..

Заради Ангелските Небеса е било създадено всичко във Вселената. Защото ангелските небеса са целта, заради която е създадена човешката раса и човешката раса е целта, заради която е създадено видимото небе и видимите планети, където живее. Следователно ангелските небеса, като Божие творение, са свързани главно с безкрайността и вечността, и от това следва тяхното безкрайно възпроизвеждане, тъй като в тях пребивава самото Божествено. От това става ясно, че човешката раса никога няма да свърши(да загине), защото ако това се случи, Божието творение ще бъде ограничено до определен брой(число), и по този начин вече няма да отразява безкрайното(безкрая).

Глава 3. НЕБЕСАТА И АДА СА ОБРАЗУВАНИ ОТ ЧОВЕШКИЯ РОД

14. В християнския свят на никой не известно, че небесата и ада са образувани от човешкия род(раса). Смята се, че първо са създадени ангелите и от тях са се образували небесата, а дявола или сатаната, бил светъл ангел, но възтанал, заедно със своите

пълчища и образувал ада. Ангелите изключително много се чудеха на тази вяра в християнския свят, и още повече, на това че хората не знаят съвсем нищо за небето, като се има в предвид, че това е основното на което учи църквата. Понеже преобладава такова невежество, ангелите се радваха, че сега Господ е благоволил да даде на Християните нови откровения(разкрития) за небето и ада, и доколкото е възможно, да разсее мрака, задълбочаващ се от ден на ден, защото църквата е дошла към своя край. Ангелите искаха от мен да потвърдя, че съм чул от тях, че няма ангели на небесата, които са били създадени от самото начало и няма дявол в ада, който е бил създаден като светъл ангел и след това бил низвергнат, но че всички жители на небето и ада са произлезли от човешката раса. На небесата живеят, тези, които са живели в света, в състояние на небесна любов и вяра, в ада, са тези, които са живели в света в състояние на адска любов и вяра. Ангелите казаха, че всички в ада, взети заедно, се наричат дявол и сатана, тези които живеят в задната част на ада, където обитават така наречените зли гении, се наричат дявол, а тези които живеят в предната част на ада, където обитават злите духове, се наричат сатана.(1). За природата на тези два ада може да се види в последната част на книгата ми „Небе и Ад.“ Ангелите обясниха, че причината за тази вяра в християнския свят за жителите на небето и ада се състои в буквалното схващане на някои изречения в Словото, вместо да се обяснят и тълкуват в светлината на истинското учение на Словото. Само буквалният смисъл на Словото, ако той никога не е осветлен с истинското учение на църквата, подбужда човешкия ум, да блуждае в различни посоки. И това се явява начало на невежество, ерес и лъжи (2).

15.1. Друга причина, за това църквата да се придържа към такива възгледи, е вярата на хората, че никой не може да дойде в рая или ада, до времето на Деня на Страшния съд. Представят си, че тогава целият видим свят ще бъде разрушен и заменен с нов, че всяка душа ще бъде върната в тялото и, и съединения човек отново ще живее като човек. Тази вяра носи със себе си друга – за ангелите, които са създадени от самото начало, защото не могат да повярват, че небето и ада са образувани(съставени) от човешката раса, или вярват, че никой човек не попада тук преди края на света.

15.2. За да могат хората да видят неистинността на това, на мен ми беше позволено да общувам с ангели и да говоря с намиращите се в ада, в продължение на много години, понякога непрекъснато от сутрин до вечер, по този начин хората на земята да разберат за небето и ада. Това беше позволено, за да могат хората в църквата да не упорстват вече във фалшивата вяра за възкресението в Съдния ден, за състоянието на душите до това време, така също и за ангелите и дявола. Вярата в това което се явява фалшиво, носи със себе си тъмнина, и хвърля съмнение върху тези, които мислят за тези неща от собственото си разбиране, така ,че в крайна сметка, те ги отричат. Както си казват сами на себе си: „Как може да бъде унищожено и разпръснато огромното небе с множеството съзвездия, слънце и луна? Как може звездите да паднат от небето на земята, като те са по големи от земята ? И как могат телата, изядени от червеи, или загнили и разпръснати от всички ветрове, да се възстановят за съединение с душите си? Къде е мястото където живеят временно душите и на какво приличат щом са лишени от чувствата(чувствеността) които са имали в телата си? „Те привеждат множество подобни аргументи, които са непостижими и не могат да бъдат вяра, и в много случаи унищожават вярата във вечния живот на човека, небето и ада, и, следователно, във всички други вярвания на църквата.

15.3. Че тази вяра ще погине е ясно от думите на тези които говорят: „Ходил ли е някой на Небесата за да ни каже, че те съществуват? Какво е това ад? Има ли го въобще?

Какво означава че човек ще се мъчи в огъня през вечността? Какво е Денят на последния(страшния) Съд? Не е ли напразно чакането му от хората през вековете?” „И много други, което води до отрицание на всичко.

За тези които мислят така (основно това са тези които се считали за образовани и учени хора в света), не се смущават от това и не тръгват по истинния път на простите по сърце и вяра, понятията за Бога, Небесата, вечния живот и всички произтичащи от тях понятия, били покрити с адска тъма. Господ отвори вътрешните ми начала на моят дух и тогава ми беше позволено да говоря със всички хора които съм познавал в телесния им живот , след тяхната смърт. В някои случаи това беше за няколко дни, в други – в продължение на месеци, с други в продължение на година, както и с много други, чиито брой надхвърля стотици хиляди. Много от тях бяха в небесата, и много от тях бяха в ада. Говорих с някои от тях два дни след смъртта им, и им казах, че ги готвят за погребение и опяване. Те отговориха, че с радост са отхвърлили това, което им е служило за тялото в света, и поиска да кажа, че не са умрели, но живеят като хора, както преди, само че са преминали от един свят в друг. Те казаха, че не чувстват никаква загуба, защото те сега също притежават тялото и телесни усещания, както и преди, имат разум и воля, както преди, дори мисли и чувства, желаниа, удоволствия и всички подобни на тези които имали в света.

15.4. Повечето от наскоро умрелите, виждайки, че самите те продължават да живеят като хора, се изпълвали с неочаквана радост от живота и казвали, че никога не вярвали в това, че състоянието на всеки човек след смъртта в началото е близко до състоянието в което е бил в света, но постепенно след време се променя към небесното или към адското. Те много се изненадваха от собственото си предишно невежество и глупост относно знанията им за живота след смъртта, и най-вече на това че членовете на Църквата, които трябвало да учат и просвещават другите, били в същото състояние на невежество.(3).

15.5. Тогава те видели причината за тяхното невежество и глупост, която се състояла в това, че външното, т.е. света и телесното, така са завладели разумът им, и го изпълвали, че хората не можели да се възнесат (изкачат) в светлината на небето, за да видят, църквата и пределите на нейното учение. Когато телесното и светското се обича, така както е днес, пълен мрак прониква в съзнанието на всеки, който иска да размишлява за небесното значение на вярата(учението, вярванията) на Неговата Църква.

16.Много учени от Християнския свят са изненадани, оказвайки се след смъртта на тялото в дрехи и къщи, както на земята. Ако им се напомни за техните мисли за живота след смъртта, за душата, за духовете на небето и ада, те се смущават и признават, че техните възгледи са били неразумни, и хората, прости във вярата си, са били далеч по-мъдри от тях. Учените, които са имали такива представи и приписвали всичко(всяко начало) на Природата, били изследвани и се установило, че вътрешните им начала(очи) били затворени, а външните отворени, така че те не гледали към Небето, а към земята(света) и следователно към ада. Колкото вътрешните начала на човека са по-отворени, толкова повече той гледа(вижда разбира) в Небесата и колкото са по-затворени вътрешните му начала, а външните по-отворени, толкова повече той гледа(вижда разбира)ада. Вътрешните начала на човешкия дух са създадени за да приемат потока(притока), идващ от небето, а външните – да приемат идващото от света, този който възприема света, в същото време не възприема небесата, възприема ада. (4).

17. Многогодишният ми и всекидневен опит ми позволяват да свидетелствам, че човешкия дух след като се освободи от тялото, си остава същия. Много пъти съм виждал духове, слушах ги и разговарях с тях. Аз също обсъждах с тях, че хората на света не споделят тази вяра, учените смятат вярващите за прости. Духовете бяха дълбоко натъжени, че такова невежество преобладава на земята, особено в църквата. Но те казаха, че това убеждение се е разпространило в по-голямата си част от самите учени, чието виждане за душата, е основано на сетивно-телесното възприятие. Ето защо, у тях се създаде идеята, че душата не е нищо, а просто една мисъл. Когато тя се лиши от обекта в който пребивава, или от който е извлечена, тогава тя става подобна на чистия ефир, разрушаемо тяло след смъртта. Но понеже църквата, въз основа на Словото ни учи да вярваме в безсмъртието на душата, те били принудени да дадат на душата известна жизненост, свойствена на мисълта, въпреки че все още отричали нейната способност за човешка чувственост до новото и съединение с тялото.

Тази гледна точка се основава на учението за възкресението и вярата в свързването на тялото и душата в Деня на Страшния съд. Тя неминуемо следва от това схващане на душата и вярата на църквата във вечния живот на човека. Затова всеки чиято идея за душата е въз основа на науката не може да се разбере, че душата е същността на духа в човешка форма. Добавете към това факта, че днес едва ли някой знае какво означава „духовен“ и още по-малко, че сме духовни същества, такива като всички духове и ангели, надарени с човешки образ.

Ето защо, почти всички които идват от света, са много изненадани, че са живи и остават едни и същи хора, каквито са били преди(в света), и че не усещат никаква промяна в себе си. Възвръщайки се в своето собствено състояние, те продължават да се учудват, че църквата не знае нищо за това състояние на човека след смъртта, въпреки че всички които някога са живели на земята, се намират в този свят, и живеят като хора. Тъй като те се чудеха защо това не е открито на човека чрез видение, им било казано от небето, че това можело да се случи, защото няма нищо по-лесно, ако е според волята на Господа, но понеже имали лъжливи(изкривени) понятия, никой не би повярвал, дори ако самият той го видел. Било им казано също, че да се явява чрез видение, на потопени в светското и телесното хора е опасно, тъй като това ще ги принуди да повярват и след това го отрекат и с това да осквернят самата истина. Осквернят означава, първо да повярват а после да отрекат, тези които оскверняват, са потопени в най-дълбоките и най-лошите от адовете(адовите светове). Тук се крие опасността, разбираща се от думите на Господа:

„Тези люде ослепиха очите си и вкамениха сърцата си, та с очи да не видят и със сърце да не разумеят и да се не обърнат, за да ги изцерея“.(Иоан. 12:40)

Че тези които пребивават в любов към светското и телесното, няма да повярват , се разбира от тези слова:

Авраам му рече: имат Моисея и пророците: нека ги слушат.

А той рече: не, отче Аврааме, но ако някой от мъртвите отиде при тях, ще се покаят. Тогава Авраам му рече: ако Моисея и пророците не слушат, то и да възкръсне някой от мъртвите, няма да се убедят. (Лк. 16:29-31).

18. Още едно доказателство за произхода на небето от човешкия род е подобие(приликата) между ангелския и човешкия дух. И двата имат способността да разбират, постигат и желаят. И двата са предназначени да приемат небесата. Човешкият

дух е толкова мъдър, колкото е и ангелския, но мъдростта му в света е ограничена, тъй като той живее в земно тяло, и в него човешкият дух мисли природно. Затова духовните мисли, които са му присъщи, така както и на ангела, се спускат в природни мисли, съответстващи на духовните, и по този начин те се възприемат. Но съвсем друго е, когато човешкият дух е свободен от тялото, тогава той мисли не като природен, а духовен, и тогава неговите мисли стават непостижими за природния човек, тоест подобни на ангелските. От това следва, че вътрешния човек, наречен дух, в същността си е ангел (5). , Че ангелът е с перфектна човешка форма, може да се види в „Небе и Ад“ (ЧЧ 73-77). Но ако вътрешния човек не е отворен към върха, а само в отдолу, и въпреки че той е освободен от тялото си все още се появява в човешка форма, но образа му е чудовищен, дяволски, защото той не е способен да погледне към небето, а само в ада.

19. , Че небето и ада са извлечени от човешкия род, Църквата също е могла да разбере от Словото. Това можело да стане част от нейното учение, ако тя била позволила светлината от небето да проникне в нея. И ако тя била обърнала внимание на думите на Господ: *днес ще бъдеш с Мене в рай (Лука 23, 43)*. Също така казаното от Господ за богатия човек и Лазар, богатия отшъл в ада, където говорил с Авраам, а Лазар се възнесъл на небето (Лука 16:19-31). Също така казаното от Господ на садукееите за възкресението, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите (Мат. 22:32). Това следва от общата вяра на тези, които водят живот на добро, по-специално, на убежденията им за смъртта, когато те свлекат мирското и телесното, че те ще отидат на небесата, когато телесният им живот угасне. Такава вяра преобладава сред всички, освен ако учението на църквата не ги води до разбирането на възкресението, как ще се случи във времето на Последния Съд. Изследвайте, така ли е на практика и ще получите потвърждение за това.

20. Всеки, който познава Божествения порядък, може да разбере, че човек е създаден, за да стане ангел, защото в този порядък той достига своята последна степен (точка 9 погоре), в която небесната и ангелската мъдрост, може да се възстанови и да се умножи. Божествения порядък никога няма да спре на половината път, и не представлява нищо без последната степен, защото ако не достигне последна степен не образува пълнота и съвършенство. Пребивайки(живеейки) в последната степен, той приема образ и използва намиращите се в тази степен средства, чрез възпроизвеждането. Ето защо, последната степен се явява небесен разсадник..

Това се разбира под описанието на човека и неговото сътворение в първата глава на Битие:

След това рече Бог: да сътворим човек по Наши образ, (и) по Наше подобие; и да господарува над морските риби, и над небесните птици, (и над зверовете) и над добитъка, и над цялата земя, и над всички гадини, които пълзят по земята.. И сътвори Бог човека по Свой образ, по Божий образ го сътвори; мъж и жена ги сътвори. И благослови ги Бог, като им рече: плодете се и множете се, пълнете земята и обладайте я и господарувайте над морските риби (и над зверовете), над небесните птици (и над всякакъв добитък, над цялата земя) и над всякакви животни, които пълзят по земята. (Быт. 1:26-28).

Сътворяване на човека по Божи образ и Божие подобие, означава да събере в него целия Божествен порядък от първия до последния, и по този начин да направи неговия ангел начало на вътрешния му дух.

21. Господ възкресява не само духа но и тялото, защото когато беше в света, Господ прославил, тоест направил Божествена Своята Човешкост, така както душата която, Той имал от Отца, била самата тя Божествена, и неговото тяло, станало подобно на душата, тоест на Отца, тоест станало също Божествено. Ето защо Господ както никой друг, възкръсна и духом и телом. Той така се яви на учениците, които като Го видяха, помислиха че виждат дух, и им каза:

„Когато те приказваха за това, Сам Исус застана сред тях и им каза: мир вам! Те, смутени и изплашени, помислиха, че виждат дух; но Той им рече: защо се смуцавате, и защо такива мисли влизат в сърцата ви? Вижте ръцете Ми и нозете Ми: аз съм Същият; попишайте Ме и вижте; понеже духът няма плът и кости, както виждате Мене, че имам.“ (Лука 24:36-39).

С тези думи той показал, че той е бил човек, не само по дух, но и в плът.

22. На много места в моята книга „Небе и ад“, е показано, че небесата и ада произлизат от човечеството, като например в следните: Племена и народи, които не принадлежат на Църквата в Небесата (НН 318-328), за децата на небето (НН 329-345), за мъдрите и простите на небесата (НН 346-356), за богатите и бедните на Небесата (НН 357-365). Всеки човек по вътрешното си начало е дух (ЧЧ 432-444). Човек след смъртта има перфектна човешка форма(образ) (НН 453-460). Човек след смъртта, си запазва чувствата, паметта, мислите, любовта(нещата които обича, харесва), които е имал на света, не оставя след себе си нищо, само своето земно тяло (НН 461-469). Първото състояние на човек след смъртта (НН 491-498), второто му състояние (НН 499-511), третото му състояние (НН 512-517). После за ада (НН 536-588). Всички тези места доказват, че небесата не се състоят от ангели създадени от самото начало на сътворението, и адът не се състои от дявол и неговите пълчища, но само от такива, които са родени като човешки същества.

АВТОРСКИ БЕЛЕЖКИ

(1) Ада като цяло, или неговите обитатели като цяло, се наричат Дявол и Сатана (АС 694). Тези, които са бесове(дяволи) в света, са дяволи и след смъртта (АС 968).

(2) Учението на Църквата трябва да бъде от Словото (АС 3464, 5402, 6832, 10763, 10765). Словото не може да бъде разбрано без учение (АС 9025, 9409, 9424, 9430, 10324, 10431, 10582). Истинското учение е светлина за четящите Словото (АС 10400). Истинското учение трябва да дойде от тези, които са просветени от Господ (АС 2510, 2516, 2519, 9424, 10 105). Тези, които без да следват ученията следват буквалния смисъл на Словото, не могат да постигнат никакви Божествени истини. (АС 9409, 9410, 10 582). Те попадат в много заблуждения (АС 10431). Съществува разграничение между тези, които преподават и учат, основаващи се на учението на църквата, идващо от Словото, и тези, които разчитат само на буквалното значение на Словото (АС 9025).

(3) Не са много хората в християнския свят днес които вярват, че човек възкръсва веднага след смъртта (АС, Въведение в глава 16 на Битие, 4622 и 10758). Те са по-склонни да възприемат, че това ще се случи по време на Страшния съд, когато видимия свят ще престане да съществува (АС 10 595). Причината за тази вяра (АС 10 595, 10

758). В действителност, хората възкръсват веднага след смъртта, а след това те са човешки същества във всяка част (АС 4527, 5006, 5078, 8939, 8991, 10594, 10758). В душата, която живее след смъртта е духът на човека, представлява същността на човека и в другият живот, и и е предоставена съвършена човешка форма (АС 322, 3633, 4622, 4735, 5883, 6054, 6605, 6626, 7021, 10 594). Експериментите потвърждават това (АС 4527, 5006, 8939) и пасажи от Словото (АС 10 597). Обяснение на значението на „мъртви“ може да се види в Свещения град (Мат. 27:53, АС 9229). Опитът, показващ как един човек се завръща обратно към живота от мъртвите (168-189 АС), състоянието му след завръщането си към живот (АС 317-19, 2119, 5070, 10 596). Лъжовни схващания за душата и възкресението (АС 4445, 4527,4622,4658).

(4) В човека духовния свят е свързан с природния свят (АС 6057). Човекът от вътре е създаден да бъде образ на небето, а отвън – следва да бъде образ на света (АС 3628, 4523-4, 6057, 6314, 9706, 10156, 10472).

(5) Живота на човек има толкова много нива, колкото са небесата, и те се отварят след смъртта му в съответствие с живота му (АС 3747, 9594). Небесата пребивават в човека (АС 3884). Хората, които живеят живот на любов и милосърдие, пълни с ангелска мъдрост, тя е скрита за момента, но те са в нея след смъртта (2494). Хората в Словото се наричат ангели, ако те приемат добро от любов и вяра в Господ (АС 10528).

(6) Хората възкръсват само като духове (АС10593-4). Само Един Господ, възкръснал също и телесно (АС 1729, 2083, 5078, 10 825).

Глава 4. ВСИЧКИ ХОРА КОИТО НЯКОГА СА РОДЕНИ И СА УМРЕЛИ СА ИЛИ НА НЕБЕТО ИЛИ В АДА.

23. Това следва, първо, от положенията и обясненията в предишната глава, а именно, че небето и ада произхождат от човешката раса. На второ място, фактът, че всеки след живота си на земята живее вечно. На трето място, следователно, всички хора, родени някога от сътворението на света и мъртвите се намират или в небесата или в ада. На четвърто място, тъй като всички, които ще се родят в бъдеще също ще дойдат в духовния свят, следователно, той е толкова голям, че не може да се сравнява с природния свят, в който хората живеят на земята. За по-ясно разбиране на всички тези обяснения и доказателства за тяхната истина, бих искал да ги обясня и да ги опиша по техния порядък(ред).

24.1. От казаното в предишната глава, където бе показано, че небето и ада, произхождат от човешката раса, че всички хора, които някога са родени от началото на сътворението, и мъртвите са на небесата или в ада. Това е очевидно, без допълнително обяснение. Все още съществува убеждението, че хората не идват на небесата или в ада до деня на Страшния съд, когато душите ще бъдат върнати в телата им, тъй както се вярва, така че да се наслаждават на това, което е характерно само за тялото. Простите (обикновените) хора се водят към тази вяра, от онези, които са станали мъдри, и са изследвали вътрешния свят на човека. Те не знаят за духовния свят, а само за природния , и затова нямат въобще никаква представа за духовния човек. Следователно, те не осъзнават, че духовният човек, съществува вътре във всеки природен човек, надарен с човешки образ, както и природния човек. На тях не им идва и мисълта, че природният човек приема своя човешки облик от духовния човек. Всички

те могат да видят, че духовният човек въздейства чрез волята на всяка част на природния човек, който сам по себе си не може да направи нищо.

24,2. Мисли и желае духовния човек, тъй като природния човек не може да прави това сам. Но мисълта и желанието се отнасят в крайна сметка към природния човек, защото той действа по волята на духовния човек, и говори от ума(мислите) на духовния човек, и това е така защото действието не е нещо различно от волята(желанието), и речта не е нещо различно от мисълта. Така че, ако отнемем желанието и мисленето, речта и действията, ще се прекратят незабавно. От това е ясно, че духовният човек наистина е човек, който присъства във всяка част на природния човек. Поради това, външният им образ трябва да бъде подобен, тъй като всяка част или частица от природния човек, в която не действа духовния човек е безжизнена. Обаче духовния човек не може да стане видим за природния човек, така както природния не може да види духовния, въпреки че, духовният може да види природния. Това е в съответствие със законите на порядъка, обратното би било в противоречие с тях, така както духовния човек може да повлияе на природния човек (на зрението(виждането), защото зрението е също влияние), но не и обратното. Духовен човек е това, което се нарича човешки дух, който се появява в духовния свят в перфектна човешка форма и живот след смъртта.

24,3. Тъй като учените хора, както е посочено по-горе, нищо не знаят за духовния свят и по този начин нищо не знаят за духа на човека, така че те са проникнати от идеята, че човек не може да живее като човек, докато душата му не се върне в тялото си и не открие своите чувства. Оттук възникнали такива призрачни понятия за възкресението на човека, а именно, че въпреки че тялото е изядено от червеи и риби, или напълно превърнато в пепел по Божественото Всемогъщество, те отново ще бъдат събрани заедно и телата ще се съберат отново с душите, и че това ще се извърши в края на века, когато видимата Вселена ще дойде към края си, и много подобни възгледи, които са отвъд нашето разбиране, и, на пръв поглед изглеждат невъзможни и в противоречие на Божествения порядък. Такива възгледи отслабват вярата на много хора. Въпреки това, тези, които размишляват, мъдро, могат да повярват, само в това, което са разбрали в известна степен, те не могат да вярват в невъзможното, тоест в това, което те вярват, че е невъзможно. Затова тези, които не вярват в живота след смъртта, използват този аргумент в подкрепа на неговото отхвърляне. Въпреки това, както е видно от многото глави на книгата „Небе и Ад,“ човек се издига веднага след смъртта, а след това се намира в съвършена човешка форма. Това се казва, за допълнително потвърждение, че небето и ада, произхождат от човешката раса, от което следва, че всички хора родени от началото на сътворението и мъртвите са на небето(в рая) или в ада

25.1. След живота на земята, всеки човек живее вечно. Това е видно от факта, че тогава човек не е природен, а духовен, а духовният веднъж отделен от природния, остава в това състояние вечно, защото състоянието на човека не може да се измени след смъртта. В допълнение на това, духовната част на всеки човек е свързана с Божественото, доколкото той може да размишлява и обича Божественото, и се намират под въздействието на всеки приток, идващ от Божественото, така както Църквата учи. Така, духовната част може да бъде свързана с Божествената чрез желанието и размишлението – две способности на духовния човек, образуващи неговия живот. Съединен с Божественото, човек никога не умира, тъй като Божественото присъства в него и го свързва към себе си.

25.2. Човекът е създаден за да бъде образ на небето, по отношение на неговия дух. Образът небесен излиза от Самия Бог, както е показано в „Небе и Ад“ Божествеността на Господ образува небето, (НА 7-12, 78-86), човека е създаден, за да бъде образ на небето в умален вид (НА 57), всички небеса заедно, изобразяват един единствен човек (НА 59-66). Следователно, образа на ангела е идеален човешки образ. (НА 73-77). Ангелът е човек, относно своето духовно начало.

25.3. Аз често разговарях с ангелите за това. Те бяха много изненадани, че много хора, почитани и мъдри в Християнския свят, и тези, които другите считат за такива, изцяло отхвърлят всяка идея за собствената си безсмъртност, а вярват, че душата на човека се разсейва след смъртта подобно на душата на животното. Те не могат да разберат разликата между човешкия живот и живота на животните. В човека има мисли, които могат да го въздигнат и той може да мисли за Бога, небесата, любовта, вярата,, за духовното и нравственото добро, за истината и тем подобни, възнасят човека към Божественото и той се съединява с Него посредством всичко това. Животните, обаче, не могат да се издигнат над естественото си природно ниво за да възприемат подобни мисли. Ето защо, тяхната духовна част не може да бъде отделена от природната (1) и да живеят като хора. От тук следва, че животът на животното престава(свършва), заедно с природния му живот..

25.4. Ангелите казаха, че причината за неверието на така наречените разумни хора в Християнския свят в безсмъртието на душата се състои в това че те в своето сърце отричат Божественото и признават природното вместо Него. Тези, които мислят от тази позиция не могат да мислят за вечността чрез съединение с Божественото, и, следователно, за състоянието на човека, което е свършено различно от състоянието на животното. Тъй като премахват понятието за Божественото от своите мисли, те отричат и вечността.

25.5. Ангелите продължиха, че у всеки човек има висша или най-висока вътрешна степен на живот, нещо по-високо, или съкровено, в която степен първоначално и непосредствено се излива Божественото от Господа, и чрез което Той управлява всички вътрешни начала на духовния и природния човек, разположени в него в определен порядък(ред). Те го наричат най-високата или най-съкровената част - входа на Господа в човека и самото Негово жилище в човека. Това е най-високата и най-вътрешната част, която ни прави човеци, и човек се отличава от животните без разум, в които тя отсъства. Така че хората, за разлика от животните, могат да имат свое собствено вътрешно, съответстващо на техните мисли и качества да го възнесат до Господа, до Самия Него. Следователно, те могат да вярват в Него, да изпитват любов към Него, да придобиват интелигентност и мъдрост, и да говорят разумно.

25.6. Когато попитах дали отричащите Божественото и Божествените истини живеят във вечността, съединяват ли живота си със Самият Божествен, те отговориха, че на тях им е присъщо да мислят и желаят, и по този начин, да вярват, и обичат, това което изхожда от Божественото, така както тези които Го признават. А тази способност да мислят и да желаят им позволява да живеят вечно. Те добавиха, че тази способност идва от висшето, или съкровенното, присъщи на всеки, както е споменато по-горе. Показвал съм на много места, че дори и тези, които са в ада имат тази способност, която им позволява да разсъждават и да действат срещу Божествените истини. Ето защо, всеки човек, без значение какъв е живее във вечността.

25,7. След смъртта всеки човек живее вечно, нито един ангел или дух не може да мисли за смъртта, в действителност, те съвършено не знаят какво е това смърт. Ето защо, когато в Словото се споменава за смърт, ангелите я разбират като проклятие, и това е смърт в духовен смисъл, или като продължение на живота и възкресение (2). Тези изявления потвърждават, че всички човешки същества, които някога са родени от началото на сътворението, и мъртвите, са живи, някои на небесата(в рая), някои в ада.

26. Така аз знаех, че всички хора някога, родени от началото на сътворението, и мъртвите са в небето или в ада, на мен ми беше позволено да говоря, с живелите преди потопа, с живелите след потопа, с някои юдеи, известни в Стария завет, с живелите по времето на Господа, с много от живелите в последващите векове до днес, и, накрая, с мъртвите, които познавах през техния живот в тяло. Аз също говорих и с деца и много не-християни (неверници). Този опит напълно ме убеди, че няма нито един който да е роден, от най-ранните времена на сътворението на земята, който не е в рая или в ада.

27.1. Защото всеки, който ще се роди в бъдеще, ще дойде в духовния свят, този свят е толкова обширен, че природния свят, обитаван от хората на Земята не може да се сравни с него. Това е видно от безброй много хора, пребиваващи в духовния свят от началото на сътворението, и събрани там. Това също така следва от непрекъснатото увеличаване на човечеството в бъдеще(в духовния свят), което ще се добави към него, и това ще се случва безкрайно , както е показано в предишните глави (6-13), тъй като възстановяването на човешката раса на земята никога няма да се прекрати.

27.2. Виждал съм няколко пъти, когато очите ми бяха отворени, безброй хора, които вече са там. Там беше толкова огромно, че трудно може да бъде изчислено, на едно място и в една област, се намират десетки хиляди. Всички те са събрани тук в общества, които са многобройни, и всяко общество на своето място образува троично небе с троичен ад под тях. По този начин, някои от тях се намират на високо, някои в средата, някои отдолу, някои в по-ниските области или в адовете под тях. Тези, които са на по-високите нива, живеят като хора в градове с население над стотици хиляди. От това е видно, че природния свят на земята, населен с хора, не може да се сравни с този свят по броя на живущите там хора. Затова, идването от природния свят в духовния им напомня тяхното идване от селото в града.

27.3. Нищо в природния свят не може да се сравни с духовния по своето качество. Още едно доказателство за това е, че в духовния свят са видими не само всички обекти(предмети), които съществуват в природния, но и безкрайно повече, невидими в този свят и недостъпни до зрението. Тъй като духовните предмети отразяват съответствието на всеки свой образ, подобно на това както природните обекти са с безкрайни различия по между си. Духовното превъзхожда природното естествено, така че не много от тях могат да се възприемат от природните чувства, защото те не възприемат една хилядна част от това, което могат да възприемат духовните чувства. Всяка дейност, на духовната мисъл, се изразява в изображения, които са видими за хората там. За това великолепието и изумителните гледки на духовния свят са неопишуеми. Също така човешкият род се увеличава по численост на небесата. Защото всичко там се появява в образи, съответстващи на състоянието на всеки човек в светлината на Неговата любов и вяра, и следователно, разбиране и мъдрост. Така, с увеличаващия се брой непрекъснато се увеличава и тяхното разнообразие. Затова тези, които са възнесени на небесата, заявиха, че те са видели и чули, това което никое око не е виждало и никое ухо не е чувало.

27.4. Тези доказателства са достатъчни, за да утвърдят, че духовния свят е такъв, че природния не може да се сравни с него. Какво е подобие то му, е показано в „Небе и Ад“, в главите за двете царства на небето (НН 20-28) на обществата в небесата (НН41-50), за изображенията и виждащото се на небесата (НН 170-176), за мъдростта на ангелите небесни (НН 265-275), обаче, това което е описано там, представлява само малка част.

АВТОРСКИ БЕЛЕЖКИ

1) Духовния свят оказва влияние и върху живота на животните, но като цяло, а не директно, тъй както е в случая на човека (АС 1633, 3646). Разликата между човека и животното е, че човек може да бъде издигнат(възнесен) над собственото си ниво към Господа, толкова колкото мисли и обича Божественото, и по този начин се съединява с Господ, който дава вечен живот. Животните се отличават с невъзможност да бъдат възнесени по този начин (АС 4525, 6323, 9231).

(2) „Смъртта“, в Словото, се разбира на небесата като проклятие на грешника, това в същността си е духовна смърт, а така и ад (АС 5407, 6119, 9008). Обладаващите различни видове доброта и истина, се наричат живи, и тези, които обладават различни видове зло и лъжа се назовават мъртви (АС 81, 290, 7494). Когато умират добри хора, под смърт на небесата разбират възкресение и продължение на живота, тъй като след това човек се издига, продължава да живее и идва във вечния живот (АС 3498, 3505, 4618, 4621, 6036, 6222).

Глава 5. ПОСЛЕДНИЯ СЪД ТРЯБВА ДА БЪДЕ ТАМ КЪДЕТО СА СЪБРАНИ ВСИЧКИ И ЗА ТОВА В ДУХОВНИЯ СВЯТ, А НЕ НА ЗЕМЯТА.

28.1. За Деня на Страшния съд обикновено се вярва, че Господ ще бъде заедно с ангелите в славата СИ в небесните облаци, и след това ще възкреси от гробовете всички, които са живели някога от началото на творението, че ще облече душите им в тела и ще призове всички тях заедно, ще ГИ съди, онези, които са живели в добро, за вечен живот или за небето, а живелите в грях, за вечна смърт или за ада.

28.2. Църквата извлекла тази вяра от буквалния смисъл на Словото, и за нея било невъзможно да го промени, докато за нея оставало неизвестно, че всичко, посочено в Словото, има духовен смисъл и този смисъл има много значения, а буквалният смисъл му служи за основание или фундамент. Без това буквалното значение на Словото не би могло то да бъде божествено, и да служи както на небето така и на света като средство за наставление, как да живеем и в какво да вярваме, а както и като средство за съединение. Следователно, този, който знае духовните съответствия на природните предмети в Словото, може да знае, че идването на Господа върху облаци небесни, не означава, Неговото появяване там, но Неговото явление в Словото. Господ е Словото, защото Той е божествената истина. „Облаци на небето“, на които Той идва, означават природния смисъл на Словото, а „Славата“ – неговото духовно значение. „Ангели“ означават небесата откъдето Той се появява, а също означава Господ по отношение на Божествените истини (1). Оттук е очевидно значението на тези думи, а именно, че когато църквата дойде към края си, Господ ще разкрие духовното значение на Словото,

и по този начин ще открие самата Божествена истина. Това би означавало, че времето на Деня на Страшния съд е близо.

28.3. Че всичко, което е казано в Словото и че във всеки израз се съдържа духовен смисъл, и в какво се състои този смисъл е видно в „Небесни тайни,“ където всички случаи от „Битие“ и „Изход“ са обяснени в съответствие с духовният им смисъл. Някои избрани откъси, отнасящи се до Словото и неговото духовно значение, може да намерите в моята малка книга „На бял кон“, описана в „Откровение.“

29. , Че Последният Съд трябва да бъде в духовния свят, а не в природния или на земята, е очевидно от предишните две глави, както и ще стане ясно от последващите. В Предходните глави, беше показано, че небето и ада, се формират от човешката раса, и че всички хора, родени от сътворението на света и мъртвите се намират в рая или в ада, така че всички са събрани там. В следващите глави, остава да се покаже, че последният съд вече е извършен.

30. Освен това, никой не се подлага на съда, оставайки природен човек и докато живее в природния свят, тъй както тогава човек е в своето природно тяло. Съдът се извършва над духовната част на човека, а не над природната, защото природната не може да отговаря за всяко нарушение или престъпление, защото тя няма живот в себе си, но е просто оръдие или инструмент, посредством който действа духовната част (виж § 24 по-горе). Това е другата причина, заради която съдът се извършва, след като те напуснат природното си тяло, и облекат духовното. В духовното си тяло човек се появява такъв, какъвто, е по любов и вяра, защото всички в духовния свят са по подобие на своята любов не само по лице и тяло, но също така в речта и действията („Небе и Ад“, раздел 481). Следователно, всичките им качества са известни на всички, и по волята на Господа, те биват разделени. От изложеното по-горе е ясно, че съдът ще се извърши в духовния свят, а не в природния или на земята.

31. В човека действа не неговата природна част а духовната, като естествено в себе си природната част е безжизнена. Животът се проявява в нея, изхожда от духовния човек. И „ще бъде съден за делата си“ означава, че съдът, е предмет на духовната част на човека. За това е разказано в „Небе и Ад“ в главата, озаглавена „Един човек след смъртта е това, какъвто е бил живота му на земята“ (НА 470-484).

32.1. Бих искал да добавя към тази глава, небесната тайна, която е упомената в „Небе и Ад“, но досега не е била описана. Всеки човек при идването си в духовния свят след смъртта веднага се присъединява към общество (НА 427, 497). Но докато се намира в първото си състояние, той не знае за това, защото още се намира в своето външно начало и все още не осъзнава своето вътрешно начало. Докато се намира в това състояние, той се скита навсякъде където го водят желанията на неговата душа Но в края на краищата се установява там където е неговата любов, тоест в това общество което има сходна с неговата любов(влечения, желания, начин на живот, мисли, чувства, подобие)

32.2. Докато духът е в това състояние, той може да бъде видян на много места, появява се на някои от тях в своя телесен образ, но образът му не е нищо повече от външен вид. Ето защо доколкото Господ е неговата управляваща любов, духът веднага изчезва от погледа на останалите, и се озовава в обществото, към което ще се присъедини. Такава е отличителната черта на духовния свят, и тя изненадва тези които не знаят причините

за това. Причината се състои се в това че веднага след като духовете са събрани заедно и отделени от останалите, те също са обект на съда, и всеки веднага намира своето място, добрите – на небето и в такава общност, грешниците – в ада и в общество подобно на тях самите.

32,3. Ето още едно доказателство, че този съд може да се проведе само в духовния свят, защото всеки човек там е подобие на своя образ в живота(в природния свят), а също и защото той се свързва с онези, които водят подобен живот, така че той е сред подобни. В природния свят, ситуацията е различна, доброто и злото могат да останат тук заедно, без да знаят едни за други, и по този начин те не са отделени един от друг по своята любов, която управлява живота им. В действителност, никой не може да бъде на небето или в ада в природното си тяло. Следователно, за да достигне определено място, той трябва да изгуби природното си тяло, и след това да бъде изправен пред съда в духовното си тяло. Затова, както споменах по-рано, съдът се произнася над духовния човек, а не над природния.

АВТОРСКИ БЕЛЕЖКИ

(1) Господ е Словото, защото Той е Божествената Истина в небето (АС 2533, 2813, 2859, 2894, 3393, 3712). Господ е Словото, защото Словото е от Него и на Него (АС 2859). Това не е нищо друго, но Господ, особено във вътрешния му смисъл, казва в прослава на своята Човешкост, че сам Господ присъства в него (АС 1873, 9357). „Пришествието на Господа” означава Неговото присъствие в Словото и Неговото откровение (АС 39 000, 4 060). „Облаци“ в Словото означават буквите на Словото или неговото буквално значение. (АС 4060, 4391, 5922, 6343, 6752, 8106, 8781, 9430, 10551, 10574). „Слава“ в Словото означава Божествената Истина, която е на небесата, както и в духовен смисъл (4809, 5922, 8267, 8427, 9429, 10 574). „Ангели“ в Словото означава Божествена истина, излъчвана от Бога, защото ангелите са нейни приемници, и я произнасят не от себе си, но от Господа (АС 1925, 2821, 3039, 4085, 4295, 4402, 6280, 8192, 8301) . „Тръби и рога“, с които тръбят ангелите означава Божествената Истина в небето и отварянето на небето (АС 8815, 8823, 8915).

Глава 6. ПОСЛЕДНИЯТ СЪД ЩЕ СЕ ИЗВЪРШИ КОГАТО ЦЪРКВАТА ОТИДЕ КЪМ СВОЯ КРАЙ, А КРАЯ НА ЦЪРКВАТА ЩЕ НАСТЪПИ КОГАТО НЯМА ВЯРА ЗАЩОТО НЯМА МИЛОСЪРДИЕ.

33. Съществуват много причини последния съд да се извърши когато църквата отиде към своя край. Основната сред тях се състои в това, че тогава равновесието между небето и ада започва да се разрушава, заедно с него се изгубва възможността на човека да упражнява свободната си воля. Когато свободната воля на човека изчезне, той вече не може да бъде спасен. След като загуби свободата си той ще се прехвърли в ада, и не може да бъде възнесен по своята свободна воля на небето. Никой не може да бъде преобразен без свобода, а свободата на човека е изцяло зависима от равновесието между небето и ада. Това е очевидно от двете глави от книгата „Небе и ад“, които се отнасят до баланса между Небето и Ада (НА 589-596) и свободата на човека. (НА 597-603). Там е показано също така, че никой не може да бъде трансформиран, ако не е бил в свободната си воля..

34. Че равновесието между небето и ада започва да се разрушава, когато църквата отиде към своя край, може да бъде доказано от факта, че небето и ада са образувани от човешкия род (както е показано по-горе в глави 14-22). От тогава, хората рядко попадат на небето, а много от тях отиват в ада и така злото от една страна се увеличава в сравнение с доброто от другата страна. От увеличението на ада произлиза съответното увеличение на злото, всичкото зло в човека произлиза от ада, а всичкото добро – от небето. В края на църквата злото нараства до превъзходство над доброто, тогава Господ съди всички, злите отделя от добрите и всички се завръщат към порядъка, образува се ново небе, също така нова църква на земята, така се възстановява равновесието. Това е, което се нарича Последен Съд, което ще бъде казано по нататък.

35. От Словото е известно, че църквата идва към своя край, когато в нея вече няма никаква вяра, но до сега още не е известно, че не може да има вяра, ако няма милосърдие (милост). За това аз съм длъжен да кажа малко за това. Господ е предсказал отсъствието на вяра в края на църквата.

Когато дойде Човешкият Син ще намери ли вяра на земята? (Лука 18:08);
като липса на милосърдие.

„В края на века, понеже беззаконието ще се умножи, у мнозина ще изстине любовта; а който претърпи докрай, той ще бъде спасен. И ще бъде проповядвано това Евангелие на царството по цяла вселена, за свидетелство на всички народи; и тогава ще дойде краят” (Мат. 24:12,14).

„Краят на века“ – е последното време на църквата. В тази глава, Господ разкрива постепенното влошаване на църквата относно любовта и вярата, но го описва само като съответствие, така предсказанието на Господ не може да бъде разбрано без познаване на духовното значение съответстващо на всеки израз. Поради тази причина, Господ ми позволи да обясня всичко в тази глава, и отчасти в следващата за края на века, идването на Господа, последователното опустошение на църквата и Деня на Страшния съд. Това може да се види в „Небесни тайни“ (3353-3356, 3486-3489, 3650-3655, 3751-3757, 3897-3901, 4056-4060, 4229-4231, 4332-4335, 4422-4424, 4635-4638, 4661 – 4664, 4807-4810, 4954-4959, 5063-5071).

36.1. Длъжен съм да кажа малко за това че не съществува никаква вяра ако няма милосърдие. Смята се, че вярата съществува толкова дълго, колкото вярата в учението на църквата, тоест тя съществува в онези, които вярват. Но това убеждение само по себе си не е вярно. Само желанието и изпълнението на това в което вярват е вяра. Когато ученията на църквата са просто убеждения, те не влизат в живота на човека, а само в неговата памет. и оттам към мисълта на външния човек. Те проникват в неговия живот само тогава когато проникнат в неговата воля и по този начин в действията му, тогава за първи път вярата съществува в неговия дух. Следователно, духът на човек, чийто живот е самият живот на човека се формира от неговата воля, и голяма част от мислите му, тъй като те идват от волята му. Човешката памет и мисли, получени от нея, са само вход, чрез който се въвежда представлението.

36.2. Няма никаква разлика, когато казвате – воля или любов, защото всеки се интересува от това, което иска и иска това, което обича. Волята действа като приемник за любовта, а Разума, чиято функция се явява мисленето, приемник за вярата. Човек може да знае, мисли и помни много неща, но това което не се съгласува с неговата воля или с неговата любов, той отхвърля, веднага щом остане сам в себе си, в собствената си

воля или любов. Затова той ги отхвърля, след живота в тялото, когато живее в духа. Както накратко споменахме по-рано, само това остава в човешкия дух, което е в хармония с неговата воля или любов. Всичко останало което след смъртта се явява чуждо за него и няма общо с неговата любов се премахва от него и се възприема от него с отвращение.

36,3. Друго нещо е когато човек не само вярва в учението на Църквата посредством Словото, но наистина го иска и го изпълнява, защото тогава обладава истинската вяра. Вярата е любовта към истината, разположението към истината, заради самата нея, тъй като това в действителност е духовната част на човека. Тя е далеч от природния човек, който не иска истината заради самата нея, а заради собствената си слава, известност и печалба. Ако истината се разглежда извън този контекст, то тя е духовна, тъй като е божествена в своята същност. Така че да желаеш истината, защото истината е да признаваш и обичаш Божественото, тези две понятия са толкова тясно свързани, че в небето, те се разглеждат като едно. Божественото изхождащо от Господа на небето е Божествената Истина. („Небе и ад“, 128-132), и тези, които я приемат и тя формира техния живот, се появяват като ангели в небето. Всичко това се казва за да стане известно, че вярата не е просто да повярваме, но също така да желаем и вършим, така че не може да има вяра, ако няма милосърдие. Милосърдие или любов е желание и изпълнение.

37. Днес вярата в църквата е толкова малка, че едва ли може да се говори за съществуването и. Това става очевидно от изследването на много хора, както учени, така и обикновени, чиито духове след смъртта са били питани за вярата им докато са били в света. Оказало се, че всеки от тях предполагал, че вярата означава просто да вярваме, и били убедени в това. По-образованите предполагали, че това означава да се доверяваме и били уверени, че те са спасени чрез страданията на Господа и чрез Неговото застъпничество.. Едва ли някой от тях е знаел, че не може да има вяра без милосърдие или любов. В действителност, те не знаеха какво е милосърдие към ближния, или каква е разликата между мислене и желание. Повечето от тях са обърнали гръб на милосърдието, казвайки, че то не служи за нищо, а само вярата. Когато им казали, че милосърдието и вярата са едно, подобно на волята и разума, и че милосърдието е присъщо на волята, а вярата на разума и че да отделят едното от другото значи да отделят волята от разума, те не могли да го разберат.. От това става ясно, че едва ли съществува вяра и днес. Бяха им дадени ясни доказателства за това. Тези, които били убедени, че имат вяра, били изпратени в ангелско общество с истинна вяра и когато за тях станало възможно да общуват, те ясно, осъзнали че не са имали никаква вяра и впоследствие го признали в присъствието на много свидетели. Такова доказателство но по друг начин било дадено на тези, които изповядват вяра, но не живеят живот във вяра която е милосърдие Всеки един от тях признава, че няма вяра, защото животът на неговия дух бил лишен от вяра, докато е живял в природния свят, тя била за него като някакво размишление.

38,1. Такова е състоянието на църквата в момента, няма вяра, защото няма милост(милосърдие). Там, където няма милост, няма и никакво духовно добро, защото милосърдието е единственият източник на такова добро..Беше ми казано, от небето, че някои хора все още пребивават в добро, но това не е духовно добро, а само природно. Ето защо по дълбоките Божествени истини са скрити, и именно те водят към милосърдие, обучават го, и размишляват за него като крайна цел.

Милосърдието не може да съществува по друг начин освен чрез истината, която се явява негов източник. Божествената истина и учението (на което се основава църквата) се отнасят за една и съща вяра, затова се наричат учения на вярата, и те не се отнасят към живота. Истината, която се отнася само към вярата, а не към живота, не може да направи човека духовен, тъй като тя не представлява част от живота му, тя е проста природна истина, за която просто знае и мисли подобно на други теми. Затова днес не съществува духовно добро, но малко хора имат природно добро.

38,2. Освен това, всяка църква в началото е духовна, защото тя започва с милосърдието. Но с течение на времето се обръща от милосърдието към вярата, и тогава от вътрешна църква се превръща във външна. Ставайки външна тя върви към своя край, защото тогава тя счита за ценност знанието, а не живота. Колкото повече вътрешния човек става външен и расте без яснота относно духовната светлина, толкова повече той става неспособен да види че Божествената истина е самата истина, и е светлината на небето, Божията истина е светлината на небето, но само в природния свят. Това е подобно на човек който вижда Божествена Истина, ако тя е една и не осветява духовния свят, все едно е нощ, и признае истината не така както тя се проповядва от свещениците и като цяло се приема от слушателите. Затова неговите умствени способности не могат да бъдат просветени от Господа, колкото повече ярката природна светлина осветява неговия разсъдък(ум), толкова повече духовният свят замръква. Природната светлина свети в ума(съзнанието) ярко, когато светското, телесното и земното се обичат повече от духовното, небесното и Божественото, и по този начин човека е външен.

39.1. Тъй като Християнския свят не знае, че не съществува вяра, без милосърдие, нито какво е милосърдие към ближния, нито даже че волята образува самият човек, а неговите мисли са в сила(са ефективни) доколкото те изхождат от неговата воля, за да хвърля светлина върху тези понятия, аз бих желал да добавя събраните откъси от „Небесни тайни“, които могат да послужат като пояснения..

ЗА ВЯРАТА

Този който не знае, че всички неща във Вселената се отнасят към истината и към доброто, и те трябва да се съединят, за да се създаде нещо, не знае и че всички неща в църквата се отнасят към вярата и любовта, и тяхното съединение (7752-7762, 9186, 9224). Всички неща във Вселената се отнасят към истината и към доброто и на техния съюз (АС 2451, 3166, 4390, 4409, 5232, 7256, 10122, 10555). Истината се отнася към вярата, а доброто към любовта (АС 4352, 4997, 7178,10367).

39,2. Всеки, който не знае, че всяка частица и всичко в човека се отнася към разума и волята, и към техния съюз, който е необходим, за да е възможно човек да бъде човек, не знае също, че всичко в църквата принадлежи на вярата и любовта и на тяхното обединение, което е необходимо за да е възможно, църквата да съществува в човека (АС 2231, 7752-7754, 9224, 9995, 10122). Човекът има две способности, едната от тях е ума, а другата волята.(641,803,3623 АС, 3539). Разумът се дава за приемането на истината и следователно се отнася до вярата, волята е дадена за да се върши добро и поради това се отнася към любовта. (АС 9300, 9930, 10 064). Оттук следва, че любовта и милосърдието образуват църквата, а вярата отделена от любовта и милосърдието всъщност не е вяра.(АС 809, 916, 1798, 1799, 1834, 1844, 4766, 5826).

39,3. Вярата отделена от милосърдието, не е вяра. (АС 654, 724, 1162, 1176, 2049, 2116, 2343, 2349, 2417, 3419, 3849, 3868, 6348, 7039, 7342, 9783). Такава вяра не се съхранява в другия живот (АС 2228, 5,820). Учението само за вярата унищожава милосърдието. (АС 6353, 8094). Тези които отделят вярата от милосърдието са упоменати в Словото като Каин, Хам, Рувим, първенците на Египет и Филистимците. (АС 3325, 7097, 7317, 8093). С По-нататъшното отделяне на милосърдието, учението се превръща в учение на вярата (само на вярата, без милосърдие (АС 2231). Църквата с течение на времето се наклонява от милосърдието към вярата и накрая само към вярата. (АС 4683, 8094). В последния период на църквата няма вяра, защото няма милосърдие (АС 1843, 3489, 4689). Вярващите в спасението само с вяра, оправдават живота си в злото, но живеещите в зло, нямат вяра, защото нямат милосърдие (АС 3865, 7766, 7778, 7790, 7950, 8094). Те живеят вътрешно в лъжите на собственото зло, въпреки че не знаят за това (АС 7790, 7950). Следователно, доброто не може да бъде присъединено към тях (АС 8981, 8983). В другия живот, те също се противопоставят на доброто и на тези които живеят в него. (АС 7097, 7127, 7317, 7502, 7545, 8096, 8313). Простите по сърце знаят по добре от мъдрите в какво се състои доброто в живота и какво е милосърдие, но не знаят какво е вярата отделена от милосърдието, (АС 4741, 4754).

39,4. Доброто е битие, а истината съществува в това битие. Следователно, истина на вярата съществува от доброто на милосърдието (АС 3049, 3180, 4574, 5002, 9154). Следователно истината на вярата намира живот от доброто милосърдие, така че живота на вярата е милосърдие. (АС 1589, 1947, 1997, 2571, 4070, 4096, 4097, 4736, 4757, 4884, 5147, 5928, 9154, 9667, 9841, 10 729) . Вярата не живее в човека, когато той просто знае и мисли за неща на вярата, но само когато той иска и ги желае, и поради желанието си ги върши. (АС 9224). Господ не се съединява с човек с вяра, но с живеещия във вяра, което е милосърдие (АС 9380, 10143, 10153, 10578, 10645, 10648). Богослужението основано на базата на доброто милосърдие, е истинско богослужение, но ако то се основава на истината на вярата без доброто милосърдие, това е само външно действие (АС 7724).

39,5. Само вярата, тоест отделена от милосърдието е подобна на светлината през зимата, когато цялата земя вегетира и нищо не расте. Но вярата с милосърдието е като светлината на през пролетта и лятото, когато всички цветя и корени прорастват (АС 2231, 3146, 3412, 3413). При светлината, която прониква от небето, зимата светлината, изходяща от вярата, отделно от милосърдието, в другия живот се превръща в пълна тъмнина. Тези, които се намират в такава вяра, след това попадат в безразсъдството и глупостта (като 3412, 3413). Отделно вярата от милосърдието се намират в тъмнина или невежество относно истината, и следователно в неправдата, защото това е тъмнина (АС 9186). Те участват в беззаконие, и следователно в злото (АС 3325, 8094), заблуждения и неправди в които те са въввлечени. (АС 4721, 4730, 4776, 4783, 4925, 7779, 8313, 8765, 9224). Словото е затворена книга за тях (АС 3773, 4783, 8780). Те не виждат или не обръщат внимание на всички неща, които Господ, така често говори за любовта и милостта (милосърдието) (АС 1017, 3416). Те не знаят нито какво е добро и небесна любов, или това, нито какво е милосърдие (АС 2057, 3603, 4136, 9995).

39,6. Милосърдието образува Църквата, а не вярата, отделно от милосърдието (АС 809, 916, 1798, 1799, 1834, 1844). Колко хубаво би било в църквата, ако милосърдието се считаше за нейна първооснова (АС 6269, 6272). Ако милосърдието беше същността на църквата, тя щеше да бъде обединена, не разделена на много църкви, и тогава нямаше да имат значение различията на техните учения за вярата и външните форми на

Богослужение(АС 1285, 1316, 2385, 2853, 2982, 3267, 3445, 3451 , 3452). Всички в Небето размишляват относно милосърдието, и никой за вярата, отделно от милосърдието (АС 1258, 1394, 2364, 4802).

39,7. Дванадесетте ученици на Господа представляват църква по отношение на всички вери и милосърдието като цяло, така както и дванадесетте племена на Израил (АС 2129, 3354, 3488, 3858, 6397). Петър, Яков и Йоан са били, съответно, вярата, милосърдието и, доброто милосърдие (АС 3750). Петър представлява вярата (АС 4738, 6000, 6673, 6344, 10087, 10580), Йоан – доброто милосърдие (АС предговора към глави 18 и 22 на Битие). Отсъствието на всяка вяра в Господ през последните времена и за отсъствието на всякакво милосърдие, било представено трикратното отричане на Петър от Господ преди петела да пропее за трети, защото Петър, в един символичен смисъл е вярата (АС 6000, 6073). Пеенето на петела и привечер в Словото означават последните времена църквата (АС 10134). Три или трижди означава пълно завършване (АС 2788, 4495, 5159, 9198, 10 127). Подобно се разбира от думите на Господа към Петър, когато той видял Йоан, след Господа: *Него като видя, Петър дума на Исуса: Господи, а тоя – какво? Исус му казва: ако искам да пребъде той, докле дойда, тебе що ти е? Ти върви подире Ми. (Йоан 21:21,22) (АС10087)*. Йоан лежал на гърдите на Господ, защото той представлява добрите дела на милосърдието (АС 3934, 10 081). Всички хора и места в Словото означават абстрактни неща(понятия) (АС 768, 1888, 4310, 4442, 10 329).

ЗА МИЛОСЪРДИЕТО

39,8. Небето е разделено на две царства, едното е наречено небесно царство, а другото духовно. Любовта в небесното царство, е любовта към Господа и се нарича небесна любов, а любовта в духовният свят е милосърдието към ближния и се нарича духовна любов. (АС 3325, 3653, 7257, 9002, 9835, 9961). Разделението на две царства на небето е описано в „Небе и Ад“ (НА 20-28). Божествеността на Господ на небето е любов към Него и милосърдие към ближния (НА 13-19).

Без знанието какво е любов към Господа и милосърдие към ближния, няма знание за това какво е добро и истина, защото всичкото добро е от любов и милосърдие, а всичката истина – от доброто (АС 7255, 7366). Познаването на истината, желянето на истината и любовта към истината заради самата истината, защото те са истинни, е милосърдие (АС 3876, 3877). Милосърдието се състои във вътрешното изпълнение на това, което е истина, но не във външния смисъл на думата, без вътрешния (АС 2439, 2442, 3776, 4899, 4956, 8033). Ето защо, милосърдието се състои в изпълнението на служби заради самите тях, и неговата природа съответства на характера на изпълняващия службата. (АС 7038, 8253). Милосърдието е духовния живот на човека (АС 7081). Цялото Слово се явява учение за любовта и милосърдието (АС 6632, 7262). В днешно време, хората са в неведение какво е това милосърдие (АС 2417, 3398, 4776, 6632). Независимо от това е възможно да се знае, дори и в светлината на собственото разбиране, че любовта и милосърдието образуват човека (АС 3957, 6273), и че добротата и истината са в хармония, и принадлежат една на друга, като милостта и вярата (АС 7627).

39,10. В най-висшия смисъл Господ е ближния, защото Той трябва да бъде обичан над всичко друго. Следователно, всичко изходящо от Него, и това, в което Той пребивава, доброто и истината са ближния (АС 2425, 3419, 6706, 6819, 6823, 8124). Разликата между единия ближен и другия зависи от природата на доброто и по този начин от

присъствието на Господ. (АС 6707-6710). Всеки човек и всяко общество, както и всяка държава и църква, и в общ смисъл на царството Господне е ближен. Да обичате ближния означава да му правите добро, според неговото състояние. Затова ближен е доброто в тези за които става дума (6818-6824, 8123). Гражданското добро което се явява правосъдие и нравствено добро, което се явява доброто в обществото е ближния. (АС 2915, 4730, 8120-8122). Да възлюбиш ближния си, не означава да обичаш човека, а това в него, което прави неговия ближен, тоест, неговото добро и истина. (АС 5025, 10 336). Тези които обичат човека, а не това, което прави неговият ближен, обичат злото така както доброто (АС 3820). Те служат на злото така както и на доброто, еднакво првят добро на грешника, значи причиняват зло на добрия, а това означава че не обичат ближния (АС 3820, 6703, 8120). Съдията, който наказва нечестивите за да могат да се поправят и за да избегне заразяването на добрите с този вид на злото, обича ближния (АС 3820,8120,8121).

39,11. Да обичаш ближния означава да вършиш добро, да постъпваш справедливо и честно, във всичко което вършиш и във всеки случай. (АС 8120-8122). По този начин, милосърдието към ближния се разпространява както в общия така и в частния случай във всичко което човек мисли, желае, и върши. (АС 8124). Да вършиш добро и истина името на доброто и истината това е любовта към ближния (АС 10 310, 10 336). Постъпващите така, обичат Господа, който във висш смисъл е ближния. (АС 9,210). Само животът на милосърдието е живот според заповедите на Господа, така че живот в съответствие с Божествените истини е любов към Господ (АС 10143, 10153, 10310, 10578, 10645).

39,12. Истинското милосърдие не търси награди (АС 2027, 2273, 2380, 2400, 3887, 6388-6393), защото то идва от вътрешните чувства, т.е. от удоволствието да се върши добро (АС 2273, 2400, 3887, 6388-6393). Тези които отделят вярата от милосърдието, в отвъдния живот разглеждат вярата като заслуга, а добрите дела които са извършили, като заслужаващи достойно възнаграждение. (АС 2273).

39,13. Учението на ранната Църква било учението на живота, което е учение за(на) милосърдието (АС 2385, 2417, 3419, 3420, 4844, 6628). Древните, принадлежащи църкви, разполагали делата на милосърдието в ред (порядък) и ги делели на класове, давайки на всяко свое име.. Това било източник на тяхната мъдрост (АС 2417, 6629, 7259-7262). Мъдростта и разума(възможностите за разбиране) на тези, които водят живот на милосърдие в света нараства неизмеримо в другия живот (АС 1941, 5849). Господ изпълва милостта на Божията истина, защото това е истинския живот на човека (АС 2363). Човекът е подобен на съд, където милосърдието и вярата се съединяват в него и подобен на пустиня когато те не се съединяват в него. (АС 7,626). Отделяйки се от милосърдието човек се отделя от мъдростта. (АС 6630). У тези у които липсва милосърдие, липсва и Божествена истина, без значение колко мъдри мислят че са. (АС 2417, 2435). Животът на ангелите се състои в извършването на добри дела на милосърдие, което е службата им (АС 454). Духовните ангели се явяват в образите на милосърдието (АС 553, 3804, 4735).

ЗА ВОЛЯТА И РАЗУМА

39,14. Човекът има две способности, едната от тях се нарича ум, а другата -воля (35, 641, 3539, 10122). Тези две способности образуват самия човек (АС 10076,10109, 10110, 10264, 10284). Човек е такъв, каквито са тези две способности в него (АС 7342, 8885,

9282, 10064, 10284). Те отличават човека от животните, защото човешкото разбиране може да възвиси човека към Господа, и да види Божествените истини, и така волята може да го възвиси за да постигне Божественото добро. По този начин, човек може да бъде съединен с Господа чрез тези две способности, които и го образуват. Но друго е с животните (АС 4525, 5114, 5302, 6323, 9231). Понеже човек превъзхожда животните с наличието на такива способности, той не може да умре по отношение на вътрешното принадлежащо към неговия дух, а да живее вечно (АС 5302).

39,15. Всичко във вселената се отнася към доброто и истината, затова всичко в човека се отнася към волята и разума. (АС 803, 10122), защото разумът приема истината, а волята приема доброто.(АС 3332, 3623, 5835, 6065, 6125, 7503, 9300 , 9 930). Няма значение дали говорите за истината или за вярата, защото вярата е от истината и истината от вярата. Няма значение дали говорите за доброто или за любовта, тъй като любовта е с доброто, а доброто с любовта. А човек нарича истина, това в което той вярва, и нарича добро това което обича (АС 4353, 4997, 7178, 10122, 10367). От това следва, че умът е приемник на вярата, а волята на любовта (АС 7179, 10122, 10367. Доколкото човешкият разум е способен да приеме вярата в Бога, а неговата воля да приеме любовта към Бога, до толкова човек може да се съедини с Бога чрез вярата и любовта, онзи, който може да се свърже с Бога чрез вярата и любовта никога не ще умре (АС 4525, 6323 , 9231).

39,16 Волята на човека е самото битие на живота му, защото тя е приемник на любовта му или добротата му. Неговото разбиране е, съществуването на живота от този източник, тъй като той служи като приемник, на вярата или истината (АС 3619, 5002, 9282). Така, живота на волята е основата на човешкия живот и живота на ума(разума) изхожда от него (АС 585, 590, 3619, 7342, 8885, 9282, 10076, 10109, 10110), така както светлината идва от огъня или пламъка (АС 6032 , 6314). За човекът е присъщо това, което се приема в неговия разум и воля едновременно, но не това което се приема само с разума (АС 9009, 9069, 9071, 9128, 9182, 9386, 9393, 10076, 10109, 10110). Приетото с волята става част от човешкия живот (АС 3161, 9386, 9393). Оттук следва, че човек става човек от неговата воля и произлизащия от нея разум (АС 8911, 9069, 9071, 10076, 10109, 10 110). Вярно е също, и че всеки човек, обича и уважава другите в съответствие с добрата си воля, а оттам и чрез разума си. Този който желае доброто и го разбира, обича и почита и всеки, който разбира доброто, но не желае доброто, отхвърля го и го презира (АС 8911, 10 076).

След смъртта човек остава в състояние на своята воля и разбирането произхождащо от нея (АС 9069, 9071, 9386, 10153). А тези неща, които се отнасят до разбирането(разума), но в същото време не принадлежат на волята, тогава изчезват, тъй като те не пребивават(не са част от) в човека (АС 9282). С други думи, състоянието на човека след смъртта е такова, каквато е неговата любов и следователно неговата вяра или каквото е било неговото добро и следователно, истина. Това което се отнася до вярата, но не се отнася едновременно за любовта, или това което се отнася към истината, но се не се отнася в същото време, за доброто, след това изчезва, защото то не пребивава в човека, или не го образува (АС 553, 2363, 10153). Човек може да разбере това което върши без желание, тоест той може да разбере, това което не желае, понеже то противоречи на неговата любов. (АС 3539). Защо хората трудно различават размишлението от желанията. (АС 9995).

39,17. Състоянието на тези, чийто разум и воля не действат като едно цяло е извращение. (АС 9075). Такова състояние е, присъщо на лицемери, измамници, шарлатани (АС 3573, 4327, 4799, 8 250).

39,18. Всяко добро желание, а от тук разбирането на истините, идва от Господ, но не разбирането истините, отделно от доброто (АС 1831, 3514, 5482, 5649, 6027, 8685, 8701, 10153). Просвещението на Господ е разбирането (АС 6222, 6608, 10 659). Разбирането просвещава толкова, колкото човек приема истината в своята воля, тоест толкова колкото човек иска да действа в съответствие с истината (АС 3169). Разума зависи от Небесната светлина, така както зрението зависи от светлината на света. (АС 1524, 5114, 6608, 9128). Естеството на разума се определя от вида на истината, идваща от доброто, от което е образуван (АС 10064). Разума, съответно, формира истини, идващи от доброто, а не неправди, идващи от злото. (АС 10675). Способността на ума се състои във виждането на истините, причините, връзките и логическите следствия въз основа на опита. (АС 6125). Способността на ума се състои във виждането и разбирането за това дали нещо е вярно, преди да е доказано, но не и способността да докаже нещо (АС 4741, 7012, 7680, 7950, 8521, 8 780). Способността да се види и разбере, дали нещо е истинско преди това да се докаже, е възможна само за тези у които има любов към истината заради самата истина, тоест на тези които се наслаждават на духовната светлина. (АС 8521). Светлината, предоставяща доказателства е природната светлина, която могат да имат дори нечестивците (АС 8,780). Всички догми, дори и фалшивите, могат да бъдат доказани, ако изглеждат истински (АС 2443, 2385, 4647, 4741, 5033, 6865, 7950).

Глава 7. ВСИЧКИ ПРОРОЧЕСТВА В КНИГА „ОТКРОВЕНИЕ” ДНЕС ВЕЧЕ СА ИЗПЪЛНЕНИ.

40. Никой не може да знае какво се има предвид и е заключено в книга „Откровение“, без знанието на вътрешния или духовен смисъл на Словото, защото всичко в нея е написано в стила, подобен на пророческите книги на Стария завет, в които всеки израз има духовно значение, невидимо в буквалния смисъл на написаното.. Освен това съдържанието на „Откровение“ може да бъде обяснено в неговия духовен смисъл само на онези, които знаят какво ще се случи в края на дните с църквата , и това може да бъде известно само на небесата. Това е и смисъла на „Откровение“, тъй като духовното значение на Словото винаги е обърнато към духовния свят, тоест към състоянието на църквата както на небето така и на земята. Ето защо Словото е духовно и Божествено. Състоянието на църквата тук е описано в съответния ред. Оттук следва, че съдържанието на „Откровение“, не може да се обясни на никого, освен на този, който е получил откровение за последователното състояние на църквата на небесата. Църквата съществува на небесата, така както и на земята, което ще бъде казано в следващите глави.

41,1. Докато човек живее в света, той не може да види каква е Господнята Църква на земята, още по-малко, как в крайна сметка тя се обръща от доброто към злото. Това е така, защото хората, живеещи в света живеят във външните начала, и могат да виждат само това, което е очевидно за природния човек. Но каква е Църквата, относно духовните неща, тоест по отношение на нейното вътрешно начало, не може да се види

на земята. Но на небесата това е очевидно, като при ярка дневна светлина, както ангелите мислят духовно, т.е., те виждат само това, което е духовно. Освен това там, са събрани всички хора, които са били родени в света от началото на сътворението, както е показано по-горе, и всички те са разделени в различни общества по качествата на доброто и вярата, които те притежават.(виж „Небе и ад“, 41 -50). По този начин състоянието на църквата и нейното развитие се вижда ясно от ангелите на небесата.

41.2. И такав „Откровение“ в неговия духовен смисъл, описва състоянието на църквата относно любовта и вярата, никой не може да знае какво е скрито вътре във всичко изложено, докато не му се открие от небесата, и не му се даде да знае вътрешния или духовен смисъл на Словото. Аз мога да кажа с увереност, че всички неща там, още повече, всяка дума съдържа духовен смисъл, представляващ пълно описание на всичко което се случва с църквата относно духовното и състояние, от началото и до нейния край. Тъй като всяка дума носи в себе си някакъв духовен смисъл, нито една дума не може да бъде пропусната без да се измени последователността на понятията във вътрешен смисъл.Ето защо в края на „Откровение“ четем:

и ако някой отнеме нещо от думите на книгата на това пророчество, Бог ще отнеме дела му от книгата на живота и от светия град и от написаното в тая книга. (Откровение 22:19).

41,3. В много отношения са подобни и книгите на Стария Завет. В тях всеки предмет и всяка дума съдържат вътрешен или духовен смисъл, така че и там нито една дума не може да бъде отстранена. Ето за това по Господното Божествено Провидение, е била загрижеността на много от преписващите писанията към най малките детайли в тях, и тези книги са запазени от времето свършено непокътнати до последната йота. Провидението на Господа е съхранило светостта на всеки ред, буква, дума, които те съдържат.

42. По същия начин, вътрешен или духовен смисъл се съдържа във всяка дума, която се съдържа в „Откровение“, и този смисъл съдържа тайни за състоянието на църквата на небесата и на земята. Тъй като те могат да бъдат открити но не на всеки, а само този, който знае този смисъл и на който в същото време му е дадено да общува с ангели, да разговаря с тях духовно, този смисъл ми бе открит понеже написаното там беше непонятно за човеците, а в тази малка книжка е казано доволно много за това. Така че, бих искал да обясня „Откровение“ от началото до края, и да разкрия тайните, съдържащи се в него. Ще публикувам това обяснение* в продължение на две години, заедно с някои откъси от Даниил, които толкова дълго време са оставали тайна, защото техния духовен смисъл е бил неизвестен.

43. Никой няма понятие за вътрешния или духовен смисъл и не може да предположи, какво означава в“Откровение“ дракон, биещия се с него Михаил и неговите ангели; опашката на този дракон ще повлече една трета от звездите от небето, жената, която е родила младенец от мъжки пол, който бил почитан като Бог, и преследван от дракон излизащ от морето, излизащ от земята, имащ глава с множество рога, блудница, блудница с която блудствали земните царе, първо и второ възкресение, хиляда години, бял кон, предишното небе, неговите размери, стени, врата и основи от скъпоценни камани, разни числа, останали абсолютно непознати за всеки, който не знае духовния смисъл на Словото. Но всички тези детайли ще бъдат отворени в обещаното обяснение на „Откровение“

44.Трябва да се отбележи, първо, че всички пророчества, в техния небесен смисъл, днес са изпълнени. Бих искал настоящия труд да направя някои общи забележки по отношение на Последния(Страшния) съд, разрушаването на Вавилон, на старото небе и старата земя, които са преминали, новото небе, нова земя и Новия Ерусалим, така че да стане известно, че всички тези събития вече са извършени(са се сбъднали). Но не е възможно да навляза в подробности, докато не бъдат обяснени и описани както са в книгата „Откровение.“

**Това обещание е изпълнено през 1766г. с изданието „Апокалипсис О.....*

Глава 8. ПОСЛЕДНИЯТ СЪД Е ИЗВЪРШЕН

45. По рано в главата, посветена на тази тема (28-32), беше показано, че Страшния съд няма да се извърши на земята, а в духовния свят, където живеят всички от създаването на света. Тъй като това е така, на никой не му е дадено да знае кога ще бъде Последния съд (Страшния съд). Защото всеки с нетърпение чака изпълнението му на земята да е съпроводено от изменения на всичко във видимите небеса и на земята, а така и в човешкия род. Така, хората на църквата, които живеят в тази вяра в неведение, и тези които мислят за Деня на Страшния съд, и постоянно го чакат, не са загубили вяра в края на краищата, в казаното за него в буквалния смисъл на Словото; и за да се избегне отказа на мнозинството от хората от Вярата в Словото, на мен ми беше позволено да видя със собствените си очи, че Последния Съд вече се е състоял(е извършен). Аз съм виждал грешници низвергнати в ада, и праведни възходящи на небесата, и по този начин всичко било приведено към порядъка и било установено духовно равновесие между доброто и злото, или между Небесата и Ада. На мен ми беше позволено да видя, как се извършва Последния Съд, от началото до края, а така и как бил разрушен Вавилон, и как тези които се имат в предвид под Дракон, излезли от бездната; и затова как се създали новите небеса,и как била установена Новата Църква на небесата, наречена Новият Йерусалим. На мен ми беше позволено да видя всичко това със собствените си очи, за да мога да го засвидетелствам. Този Последен Съд започна в началото на миналата 1757 и бил напълно завършен към края .

46.1. Следва да се знае, че Последният Съд се извършва над тези, които живели през времената между това на Господа и нашите дни, а не над тези, които живели до това време, поради факта, че на тази планета, Последният Съд е настъпвал преди този съд два пъти. Единият е описан в Словото като потопа, и другият е извършен от Господ, когато Той бе в света. Това се разбира от думите на Господа:

„Сега е съд над тоя свят; сега князът на тоя свят ще бъде изпъден вън.“ (Йоан 12: 31);

и на други места:

„Това ви казах, за да имате в Мене мир. В света скърби ще имате; но дерзайте: Аз победих света.“ (Йоан.16: 33);

, както и думите от Исаия:

“Кой е Тоя, Който иде от Едом, в червени одежди от Восор, Който е тъй величествен в облеклото Си, Който пристъпя в пълната Си сила? – „Аз съм, Който изричам правда и съм силен да спасявам.“ Защо Твое облекло е червено, и Твоите одежди – като на оногова, който е жлеб тъпкал? “Аз тъпках жлеба Сам, и никой от народите не беше с Мене; Аз ги тъпках в гнева Си и ги газих в яростта Си; кръвта им пръскаше дрехите Ми, и Аз опетних цялото Си облекло;защото денят за отмъщение е в сърцето Ми, и годината на изкупените от Мене настана. Аз гледах, – и нямаше помощник; чудих се, че нямаше, кой да подкрепи; но Моята мишица Ми помогна, и Моята ярост – тя Ме подкрепи; и в гнева Си стъпках народите, съкруших ги в яростта Си и излях наземи кръвта им.“ Ще спомня милостите Господни и славата Господня за всичко, що Господ ни е дарувал, и великата Негова благост към дома Израилев, която му Той оказа по Своето милосърдие и по многото Си щедрости. Той каза: „наистина, те са Мой народ, деца, които няма да слъжат“, – и Той биде за тях Спасител.(Исая 63:1-8).

И много други подобни пасажки.

46.2.Причината поради която Последният Съд се е извършвал два пъти над нашата планета, се състои в това, че всеки Съд настъпва в края на църквата, както беше показано по рано в главите за това, [33-39] на тази земя е имало две църкви, първата – до потопа , а втората – след него. Църквата до потопа е описана в първата глава на Битие под сътворяването на небесата и на земята, и под градината (Едем). Нейния край е описан там където е изяден плода от дървото на познанието, и какво се е случило впоследствие. Последният и съд е описан като потопа. Всичко това е описано като преки съответствия в стила на Словото. Във вътрешен или духовен смисъл, създаването на небето и земята означава създаването на нова църква (виж първата глава [1-5] погоре). „Едемската градина,“ означава мъдростта на небесната църква. „Дървото на познанието“ и „змията“ са природните знания, които унищожават тази църква. „Потоп“ означава Последния Съд над тези, които принадлежали към тази църква.

46,3. Втората църква, която дошла след потопа, както е описана в някои пасажки от Словото (като Второзаконие 32:7-14 и на други места).

*Спомни си стародавните дни, помисли за годините на предишните поколения; попитай баща си – и той ще ти обади, старците си – и те ще ти кажат. Когато Всевишният даваше дялове на народите и разселяваше синовете човеишки, тогава тури граници между народите по броя на синовете Израилеви *; защото част на Господа е Неговият народ; Иаков е Негов наследствен дял. Той го намери в пустиня, в тъжна и дива степ, закриляше го, грижеше се за него, пазеше го като зеницата на окото Си; както орелът извиква пилците си от гнездото, дига се над тях, простира крилете си, взема ги и ги носи на перата си, тъй Господ Сам го води, и нямаше с Него чужди бог. Той го възкачи на земната височина, храни го с полски плодове и го кърми с мед из камък и дървено масло от твърда скала, с краве масло и овче мляко, и с тлъстина от агнета и васански овни и от козли, и с отбор жито, и ти пи вино, кръв от грозде.*

Тя широко се разпространила в Азия и продължила между потомците на Яков. Нейният край дошъл когато Господ дошъл в света. Тогава той произвел Последен Съд над всички, които живеели в първото сформирание на тази църква, и над всички които останали от предишната църква. Целта на идването на Господа в света, е да приведе в

порядък(ред) всичко на небесата, и чрез тяхна помощ, всичко на земята, и в същото време, обожествяването на своята човечност. Никой нямаше да може да бъде спестен, ако това не се бе случило. Съществуването на две църкви на земята до идването на Господа е показано в различни пасажи от „Небесни тайни“, събрани в края на тази глава (1). Също така беше показано, че Господ дойде на света за да приведе в порядък всички небеса, и чрез тях, всичко на земята, и за обожествяването на Своята човечност.

Третата църква на тази земя – Християнската. Над тази църква и в същото

време, над всички, пребиваващи в първите небеса във времето на Господа, бил извършен Последния съд за който сега иде реч.

47. Пълното повествование за това как се е извършил Последния Съд е твърде голямо за такъв не голям труд, но ще бъде дадено в моята обяснителна книга ”Откровение”. Последният съд е извършен не само над всички, които принадлежали към християнската църква, но също така и над тези, които са известни като мюсюлмани, както и върху всички езичници на тази земя. Всичко настъпило в следния ред: първо, над тези, които са изповядвали Римо – католическата религия, след това над мюсюлманите, а след това над езичниците, и накрая над протестантската(Реформаторска) църква. Съдът над тези, които принадлежат към Римо-католическа религия, ще бъде описан в следващата глава за разрушаването на Вавилон, съдът над реформаторите – в главата, посветена на формирането на небесата от мъртвите (65-72). За съда над мюсюлмани и езичници, някои забележки ще бъдат дадени в тази глава.

48. Привеждането в порядък в духовния свят на всички племена и народи, над които се извършил Последния Съд, е както следва. В центъра били събрани тези, които се наричали реформатори, и те били разделени на групи в съответствие с родните си страни: германците – по направление на север, шведите – по направление запад, датчаните на запад, холандците по направление изток и юг, англичаните – в средата. Центъра, в който се намирили всички реформатори, бил заобиколен от Римските католици, повечето от които се намирили в западната част, но някои от тях – в южната. Зад тях – мюсюлманите пак така събрани по техните родни страни, всички от тях били видими на югозапад. Далеч от тях се събрали езичниците, който по този начин образували най външната окръжност. До тях може да се види нещо подобно на море, което образува граница.

Такова разположение на народите в различни части било определено от способността на всеки народ да приема Божествените истини. В резултат на това всеки в духовния свят може да разпознае страната и мястото, където живее, както и мястото си на пребиваване в рамките на по-голямата общност, това може да се види в книгата „Небе и ад“ (148,149). В много отношения това се случва, когато те пътуват от едно място на друго; при пътуванията си те винаги се движат в посока, съответстваща на състоянието на техните мисли, произлизщи от техните чувства, съответстващи на техния живот. Последните определят подходящите за тях места, където да пребивават, тъй както ще бъде казано по-късно. Накратко, собственият им път, по който те ходят в духовния свят, е олицетворение на техните мисли на разума. Ето защо „път“, „разходка“ и други подобни в Словото означава в духовен смисъл, определение и напредък в духовния живот.

49. „Четири посоки“, наречени в Словото четири ветрове и тяхното събиране наричани „събиране от четирите вятъра,“ както е описан Последния съд в Матей:

“ и ще изпрати Ангелите Си с гръмогласна тръба, и ще съберат избраниците Му от четирите вятъра, от единия до другия край на небесата. “ (Матей.24: 31).

И на друго място:

“ и ще се съберат пред Него всички народи; и ще отдели едни от други, както пастир отлъчва овци от кози; и ще постави овците от дясната Си страна, а козите – от лявата. “ (Матей.25: 32,33).

Това означава, че Господ ще отдели тези, които пребивават в истините, и доброто от тези, които са в истините без да са в доброто, защото в духовен смисъл в Словото „права страна“ означава доброто а „лява страна“ означава истината, това е означено с овце и кози. Над всички други съдът не е преминал; защото най-злите, които не постигат(обладават) истините, отдавна вече са в ада, защото всички зли, които отхвърлят Божественото в сърцето си и отричат всяка вяра и истината на Църквата, попадат там, след смъртта, без да чакат отсъждането на съда. „Предишните небеса“, който преминали, се състояли от тези, които пребивавали в истината, отделно от доброто, а „нови небеса“ е били създадени, от тези, които пребивавали в истината и в същото време в доброто.

50.1. Съдът над мюсюлманите и езичниците, за които иде реч в настоящата глава, се състоял както следва. Мюсюлманите били изведени от своите места, където били събрани на юго-запад, покрай пътя, който е разположен в кръг около християните от запада, преминават от север по направление изток, граничещ с юг. По пътя, злите се отделяли от добрите. Злите били пуснати в блата и езера; много от тях били разпръснати в пустинята, намираща се в далечината. А добрите били въведени от изток в обширна земя, граничеща с юга, и там им били дадени жилища. Тези, които били звездени толкова далеч, били тези, които в света, признавали Господ за най-великия пророк и Син Божий, и в това, че Отец Го е изпратил да научи човечеството, и тези които живели нравствен духовен живот съгласно своята религия.

50.2. Повечето от тях, когато ги научат, приемат вярата в Господ и Го признават за едно с Отца. На тях също така им се дава послание от християнските небеса чрез вдъхновение от Господ; но те не се присъединят към Него, защото тяхната религия ги възпрепятства. Всички привърженици на тази религия, веднага след като попаднат в другия живот, започват да тътрят Мохамед. Но той не е видим мястото му е заето от други двама, които наричат себе си Мохамед. Те заемат централно място, след християнските небеса, в ляво.

Тези двама на мястото на Мохамед съществуват защото след смъртта на всички, независимо от тяхната религия, идват към тези, на които са се покланяли в света, защото всеки си остава с вярата (от света). Но след това се отричат, виждат, че те не могат да им дадат никаква помощ. Никой не може да бъде изведен от своите религиозни убеждения, докато преди това не бъде въведен в тях. Откъде е Мохамед, и кой е той, а и произхода на двамата, заемащи неговото място, ще бъде описан в книгата обясняваща „Откровение”*.

51. Съда над езичниците в голяма степен се осъществил по същия начин, както при мюсюлманите. Но те не били проводени по заобиколен път, а по единствения кратък път на запад, където злите били отделени от добрите. Злите били победени там в две големи пропасти, които слизали дълбоко надолу. Добрите били проводени над централната част, населена от християни, по направление към източната земя, където се намирили мюсюлманите; на тях им били дадени жилища зад и далеч от мюсюлманите, простиращи се далеч в южните части. Въпреки това, тези от езичниците, които в света почитали Бога в човешки образ, и живели живот на милосърдие в съгласие със своите религиозни вярвания, се присъединяват към християните на небесата, тъй като те превъзхождат другите в своето признаване и поклонение на Господа. Най-разумните сред тях – били от Африка. Броят на езичниците и мюсюлманите било толкова голямо, че можели да се преброят от десетки хиляди. Съдът над такова голямо множество отнел няколко дни, тъй като всеки, след потапянето му в своята любов и своите вярвания, веднага му се определя мястото и, по този начин, той се присъединява към себеподобните си.

**Обещанието не било изпълнено, нито в публикуваната , нито в не публикуваната книга „Откровение”, но на друго място, виж в частност „Продължение за Последния Съд” (68-72).*

52. Тези факти доказват истинността на пророчеството на Господ за Последния Съд:

И ще дойдат от изток и запад, и север и юг, и ще насядат на трапеза в царството Божие. (Лк.13:29).

АВТОРСКИ БЕЛЕЖКИ

(1) Първата и най-древна църква на тази земя, била църквата описана в първите глави на Битие; тя била в основата си небесна църква (АС 607, 895, 920, 1121-1124, 2896, 4493, 8891, 9942, 10545) . Състоянието на небесата, тези, които дошли от тази църква (АС 1114-1125). Те се ползвали от най-силната светлина (АС 1117). След потопа имало различни църкви, всички заедно известни като Древната Църква (АС 1125-1127, 1327, 10355). Разпространението на Древната Църква в няколко царства в Азия (АС 1238, 2385). Качествата на хората на Древната църква (АС 609, 895). Древната Църква била преобразователна църква (АС 519, 521, 2896). Състоянието на тази църквата в началото на нейното падане (АС 1128). Разликата между Най – старата и Древната Църква (АС 597, 607, 640, 641, 765, 784, 895, 4493). От Авраам започва църква наречена Еврейска църква (АС 1238, 1241, 1343, 4516, 4517). Разликата между Древната църква и Еврейската църква (АС 1343, 4874). Църквата, установена сред потомците на Яков или синовете на Израил (АС 4281, 4288, 4310, 4500, 4899, 4912, 6304, 7048, 9320, 10396, 10526, 10535, 10698). Уставите, съдилищата и законите, дадени на синовете на Израил били отчасти подобни на Древната Църква (АС 4449). Различията в преобразователните ритуали на Древната църква установени сред децата на Израил, и Древната църква (АС 4288,10149). В Най Ранната Църква откровението се давало непосредствено от самото небе; в Древната църква посредством съответствията; в Църквата на синовете на Израил чрез живата реч, а в Християнската църква чрез Словото (АС 10 355). Бог наречен Йехова бил Бог на Най-древната църква, както и на Древната църква (АС 1343, 6846).

(2) Когато Господ бил в света, Той привел в порядък всичко в небесата и в ада (АС 4075, 4287, 9937). Затова Господ освободил духовния свят от хората, които са живели преди потопа (АС 1266). Тяхното състояние (АС 310, 311, 560, 562, 563, 570, 581, 586, 607, 660, 805, 808, 1034, 1120, 1265-1272). Изкушенията и победите над ада Господ ги подчинил и привел всичко в ред, в същото време, прославил Своята Човечност (АС 4287, 9937). Господ направил това сам, тоест с негова собствена сила (АС 1692, 9937). Господ се борил (АС 8,273). Затова, Господ бил праведен и заслужил (АС 1813 г., 2025-2027, 9715, 9809, 10019). По този начин, Господ съединил Своята човечност с Божеството (АС 1725, 1729, 1733, 1737, 3318, 3381, 3382, 4286). Кръстното страдание било последното изкушение и пълната победа, чрез която самият Той прослави себе си, тоест направил Своята Човечност Божествена, и подчинил ада (АС 2776, 10655, 10659, 10828). Господ не може да бъде изкушен в Самата Божественост (АС 2795, 2803, 2813, 2814). Затова Той се облякъл в човеко тяло, прието от Неговата майка, която била изкушаема (АС 1414, 1444, 1573, 5041, 5157, 7193, 9315). Той свалил всичко, наследено от майка си, свалил човешкото, което имал от нея, докато накрая престанал да бъде неин син, и приел Божествената Човечност (АС 2159, 2574, 2649, 3036, 10 830). С подчинението на адовите и прославата на Своята Човечност, Господ спасил човечеството (АС 4180, 10019, 10152, 10655, 10659, 10828).

Глава 9. ВАВИЛОН И НЕГОВОТО РАЗРУШЕНИЕ

53. Всички пророчества в книга „Откровение“ днес вече са изпълнени (40-44 по-горе). В предишната глава беше показано, че Последният Съд вече е извършен, и беше показано как той дошъл над мюсюлманите и езичниците. В допълнение следва, как той дошъл над Римските католици, които са назовани Вавилон, споменати в много пасажии от „Откровение“, и по-специално за неговото разрушение в глава 18. Това е описано, както следва:

И силно извика той, като казваше с висок глас: падна, падна Вавилон – великата блудница, и стана жилище на бесове и свърталище на всякакъв нечист дух, свърталище на всички нечисти и омразни птици; защото от виното на яростното блудство тиха всички народи, (Откр. 18:02).

Но преди да се разкаже за неговото разрушение, трябва да се отбележи:

- (1) Какво се разбира под „Вавилон“ и на какво е подобен.
- (2) Какви са обитателите на Вавилон, в другия живот.
- (3) Къде се намирали домовете им до сегашните времена.
- (4) Защо присъствието им там е допуснато до деня на Последния Съд.
- (5) Как те били унищожени, а техните жилища били превърнати в пустиня.
- (6) Тези от тях които живеели в любов към истината, произхождаща от доброто, били запазени.
- (7) Какво е бъдещето състояние на тези, които идват от земята с това качество.

54,1. *Какво се разбира под „Вавилон“ и на какво е подобен.* Вавилон означава всички, които искат да имат власт над другите посредством религиозната вяра. Тоест, да господстват над човешките души, и по този начин, над техния духовен живот, като използват като средство Божествените понятия на тяхната религия. Всички стремящи

се към власт, които използват религията като средство, са наречени общо Вавилон. Използването на това име се дължи на факта, че подобно господство започва в древните времена, но било разрушено в самото начало. Неговото възникване е описано като град и кула, чийто връх е трябвало да бъде в небесата, а неговото разрушение е описано като възникналите множество езици; оттам и името Вавилон (Битие 11:1-9).

По цялата земя имаше един език и един говор.

Като се дигнаха от Изток, те намериха равнище в Сенаарската земя и се заселиха там. И рекоха един другиму: хайде да направим тухли и да ги изпечем на огън. И тухлите им служеха вместо камъни, а земната смола – вместо вар. И рекоха: хайде да си съградим град и кула, висока до небето; и да си спечелим име, преди да се пръснем по лицето на цялата земя. Тогава Господ слезе да види града и кулата, що градяха синовете човешки.

И рече Господ: ето, един народ са, и всички имат един език, а на, какво са почнали да правят; и няма да се откажат от онова, що са намислили да правят; нека слезем и смесим там езиците им тъй, че един да не разбира езика на друго.

И пръсна ги Господ оттам по цялата земя; и те спряха да зидат града (и кулата). Затова му е дадено име Вавилон, понеже там Господ смеси езика на цялата земя, и оттам ги пръсна Господ по цялата земя.

Значението на това във вътрешния или духовния смисъл на Словото, ще стане ясно от обяснението в „Небесни тайни“ (1283-1328).

54,2. Друг такъв опит за господство започва и се установява във Вавилон, както е видно от Данаил (Дан. 3:1 до края), където се говори, за Навуходоносор, който наредил да издигнат истукан, на който всички се покланяли. Това се разбира под Валтасасар, пиец със своите благородници от златни и сребърни съдове, които Навуходоносор изнесъл от Йерусалимския храм, и в същото време покланящите се на боговете от злато, сребро, мед и желязо. Затова е написано на стената: „Бог е изчислил, претеглил и разделил.“ И в същата тази нощ царят бил убит (Данаил от 5:1 до края).

Златните и сребърните съдове от храма в Йерусалим означават качествата на доброта и истина, присъщи на църквата, да пие от тях, и в същото време, поклонението на златните, сребърните, медните и железните богове, означава, тяхната профанация(богохулство). Писмото на стената и смъртта на царя означават наказание и разрушение предвещавано на тези, които използват Божественото добро и истини като средство.

54,3. В пророците има многобройни описания на тези които са наречени Вавилон, тъй като е в Исая:

ти ще подемеш победна песен против вавилонския цар и ще кажеш: как изчезна мъчителят – пресече се тиранията! Господ съкруши жезъла на нечестивците, скиптъра на владетелите,

Как падна ти от небето, деннице, сине на зората! Разби се о земята ти, който тъпчеше народите.

А в сърце си думаше: ще възляза на небето, ще издигна престола си по-горе от Божиите звезди и ще седна на планината в събора на боговете, накрай север; ще възляза в облачните висини, ще бъда подобен на Всевишния. Но ти си свален в ада, вдън

преизподнята. И ще въстана против тях, казва Господ Саваот, и ще изтребя името на Вавилон и целия остатък – и син, и внук, казва Господ. И ще го направя ежево владение и блато, ще го измета с изтребителна метла, казва Господ Саваот. (14:4,5, 12-15, 22, 23).

На други места в същата книга:

Лъвът каза: „и ето, идат люде, ездачи на коне по двама. После той извика и рече: падна, падна Вавилон, и всички идоли на боговете му лежат разбити на земята.“ (Исая 21:9).

Освен това, в Исая глава 47:1 до края, в глава 48:14-20,

Слез и седни на праха, о девице, дъще Вавилонска; седи на земята: престол няма, дъще Халдейска, и занаят няма да те наричат нежна и разкошна.

2. Вземи хромели и мели брашно; свали булото си, запретни поли, разголи крака, газии реки:

3. твоята голота ще се открие, и ще се виждат дори твоите срамоти. Ще отмъстя и никого не ще пожалея.

4. Нашият Изкупител – името Му е Господ Саваот – е Светият Израилев.

5. Седи мълком и прибери се в тъмнината, дъще Халдейска, защото занаят няма да те наричат господарка на царствата.

6. Аз се разгневих на Моя народ, унижих Моето наследство и ги предадох в твои ръце; а ти не им оказа милосърдие, на старец налага най-тежкото си иго.

7. И си казваше: „вечно ще бъда господарка“, а на ум си не туряше това, не помисляше, какво ще бъде отпосле.

8. Но сега изслушай това, ти, изнежена, която живееш безгрижно, която си казваш в сърцето: „аз съм, и няма друга като мене: няма да седя вдовица, нито ще изпитам загуба на деца“.

9. Но внезапно, в един ден ще те сполети едното и другото – загуба на деца и вдовство; в пълна мярка ще те сполетят те, при всичкото множество на твоите вражби и голямата сила на твоите магии.

10. Защото ти се надяваше на злодейството си и казваше: „никой ме не види“. Твоята мъдрост и твоето знание – те те отклониха от пътя, и ти си думаше в сърце: „аз съм, и няма никоя освен мене“.

11. И ще те сполети бедствие: не ще узнаеш, откъде ще се подигне то, и ще те връхлети беда, която не ще бъдеш в сила да отблъснеш; и внезапно ще те сполети гибел, за която и не мислиш.

12. Стой си прочее с твоите магии и с многото си вражби, с които си се занимавала от младини: може би – ще си помогнеш, може би – ще устоиш.

13. Ти си уморена от многото си кроежи; нека излязат ония, които наблюдават небесата, звездобройци и предсказвачи по новолуния, и да те спасят от онова, що трябва да ти се случи.

14. Ето, те са като слама: огън ги изгори; не избавиха душата си от пламъка; не остана възлен да се погрее някой, нито огън, да си поседи пред него.

15. Такива са станали за тебе ония, с които си се трудила, с които си търгувала от младините си. Всеки ударил по свой път; никой те не спасява.

в глава 48:14-20

14. Съберете се всички и слушайте: кой измежду тях е предсказал това? Господ го възлюби, и той ще изпълни волята Му над Вавилон и ще яви мишицата Му над халдейци.

15. Аз, Аз казах, и го повиках; Аз го доведох, и пътят му ще бъде благополучен.

16. Пристъпете към Мене, слушайте това: Аз и отначало съм говорил не тайно; от онова време, откак това става, Аз бях там; и сега Ме проводи Господ Бог и Неговият Дух.

17. Тъй казва Господ, твоят Изкупител, Светият Израилев: Аз съм Господ, Бог твой, Който те учи на полезно, Който те води по оня път, по който трябва да ходиш.

18. О, ако да беше се вслушвал в Моите заповеди! Тогава твоят мир щеше да бъде като река, и твоята правда – като морски вълни.

19. И твоето семе щеше да бъде като пясъка, и ония, които произлизат от бедрата ти, – като пясъчинките: не щеше да се изглади, не щеше да се изтреби името му пред Мене.

20. Излизайте от Вавилон, бягайте от халдейци, с радостен глас разгласяйте и проповядвайте това, разпространявайте тая вест до край-земя; казвайте: „Господ изкупи Своя раб Иакова“.

и Еремия в глава 50:1-3.

1. Слово, което Господ изрече чрез пророк Иеремия за Вавилон и за Халдейската земя:

2. явете и разгласете между народите, дигнете знаме, обявете, не скривайте, думайте: Вавилон е превзет, Вил е посрамен, Меродах е съкрушен, истуканите му са посрамени, идолите му са съборени.

3. Защото откъм север се подигна върху него народ, който ще направи земята му пустиня, и никой не ще живее там, – и човек, и добитък, всички ще се вдигнат и ще си отидат.

Това обяснява какво е Вавилон.

54,4. Трябва да знаете, че Църквата става Вавилон, когато престане да съществува милосърдието и вярата, а на тяхно място започва да управлява любовта към себе си. Тази любов се стреми, с невероятни темпове, не само да господства над всичко, което може да подчини на земята, но дори и на небесата. Тя се стреми към самия престол на Бога, и присвоява за себе си Неговата Божествена власт. Пасажите, взети от Словото, доказват, че така е било и преди идването на Господа. Когато Господ бил в света, Той разрушил този Вавилон на абсолютни идолопоклонници и провел Последния Съд над тях в духовния свят. В пасажи от Пророците това се разбира под Луцифер, който е Вавилон, победен в ада, и под падането на Вавилон; както и под писмото на стената, и под смъртта на Валтасар, и под камъка, изсечен от скала, която разрушила статуята в съня на Навуходоносор (*пищелите му железни, нозете му част железни, част глинени. Ти го гледаше, докле се камък откъсна от планината, без да го е ръка съборила, удари в истукана, в неговите железни и глинени нозе, и ги разби.* (Дан. 2:33,34).

55.1. Но Вавилон споменат в книга „Откровение“ е съвременният Вавилон, който започва след идването на Господа; общоизвестно е че той съществува в средите на Римските католици. Той е по-опасен и ужасен, отколкото преди идването на Господа,

защото осквернява вътрешното добро и истините на църквата, открити от Господ на света, когато Той се яви. Колко е опасно и вътрешно греховно, е видно от следното.

55,2. Римокатолиците признават и се поклонят на Господ, който няма никаква власт да спасява. Те напълно отделят Неговата Божественост от неговата Човечност, и приписват на себе си Неговата Божествена власт, принадлежаща на Неговата Човечност.(1). Защото те прощават грехове, даряват влизането в небесата, потапят в ада, и спасяват когото пожелаят, определят цена на спасението, и по този начин си присвояват това което принадлежи на Господа. И, тъй като те олицетворяват тази власт, следователно, те стават богове, всеки според положението си, от върха, които те наричат Римски Папа, до най-ниските. По този начин, те гледат на себе си като на Господа и Му се поклонят не заради Него, а заради себе си.

55,3. Те не само нарушават и фалшифицират Словото, но даже не го дават на хората, за да не проникне и малка светлина на истината. Неудовлетворени от това, те го премахват, признават за висша Божественост на Словото, декретите на Рим. Постъпвайки така те затварят пътя на всички към небесата; защото пътя към небето е признаване на Господ, вяра в Него и любов към Него; а именно Словото учи на този път. Ето защо, без Бог, действащ чрез Словото, спасението е невъзможно. Те полагат всички усилия да затъмнят светлините на небето, идващи от Божествените истини, заменяйки ги с невежество, пълното невежество е по-приемливо за тях. Те затъмняват небесната светлина, като възпрепятстват хората да четат Словото и книгите съдържащи учението от Словото. установяват богослужение и видове меси лишени от всякаква Божествена истина, на език непонятен за обикновените(простите) хора. В допълнение на това, те изпълват вашия свят с лъжи, които са пълен мрак, отделящ и разпръскващ светлината. Те също така убеждават обикновените хора, че те имат живота на вяра на своя свещеник, тоест вярата е на друг, а не тяхната собствена.

55,4. В допълнение, те провеждат всички богослужения във външна святост, без вътрешна святост; богослужението е останало вътрешно пусто, така както е лишено от познанието за доброто и истините. Въпреки това, Божественото поклонение може да бъде толкова външно, колкото и вътрешно, защото външното произхожда от вътрешното. В допълнение на това, те налагат различен вид идолопоклонство, създават множество Светии, и позволяват да им се покланят, и дори да се обръщат с молитви към тях като към богове. Те навсякъде разполагат техни статуи, хвалят пред големите множества техните чудеса, правят ги покровители на своите градове, църкви и манастири, вземат им костите – пълна загуба – от гробовете(могилите) и ги превръщат в свети мощи. По този начин се дава път на съзнанието на всички от поклонение пред Бога, към поклонение пред хората.

55,5. В допълнение на това, те показват голяма изтънченост да избягват освобождението от тази мрачна тъмнина към светлина, от поклонението на идоли, да се покланят на Бога. Те построили много манастири за да пребивават в тях тайни агенти и охранители, които да изпращат навсякъде. Те предизвикват искрена изповед, дори мисли и намерения, и ако не постигнат целта си плашат хората с адския огън и мъченията на чистилището. Тези, които се осмеляват да изрекат дума против Светия престол и тяхната власт, те скриват(хвърлят) в страховити тъмници, наречени Инквизиторски.

Единствената им цел във всички тези действия е да завладеят света и неговите съкровища, и да живеят за своето удоволствие, да застанат над всички други, а всички

други да бъдат техни роби. Но такова управление не е управление на небесата над ада, а управление на ада над небесата, доколкото в човека присъства любов към господстването над другите, особено ако той принадлежи към църквата, дотолкова в него доминира ада. Това е любовта, управляваща в ада, и образуваща ада както може да се види в „Небе и Ад“ (551-565). От всичко казано е ясно, че у тях няма църква, а Вавилон; защото църквата съществува там където се покланят на Самия Господ и където четат Словото.

56.1. *Какви са обитателите на Вавилон, в другия живот*, може да стане, известно само на тези, на които Господ е позволил да се съединят с тях в духовния свят. Тъй като това ми е дадено, аз мога да говоря от личен опит, така като съм ги виждал, чувал и говорил с тях. Всеки човек след смъртта води живот, подобен на този който е водил в света. Промените касаят само удоволствията на неговата любов, които придобиват съответните им форми; които могат да се видят в две глави от „Небе и ад“ (470-484 и 485-490).

Животът на въпросните хора, за които иде реч, е напълно еднакъв с живота им в света, с тая малка разлика, че днес се разкриват тайните на сърцата им, защото тогава те са в духа, в който се намират вътрешните им мисли и намерения, които те криели в света, прикривайки ги, а показвайки святост.

56.2. Когато тази тайна била разкрита, станало възможно да се разбере, че голямата част от тези, които са узурпирали властта, да отворят и затварят небесата, са абсолютни атеисти. Понеже техният разум се е вкопчил във властта, използвана от тях в света, и това е основано на принципа че Господ разполага с всяка власт, дадена му от Неговия Отец, която след това бе дадена на Петър, и, съгласно приемствеността, на архиереите на църквата, устното признание на Господ че продължава да съжителства с техният атеизъм. Но това последното е точно толкова, колкото е необходимо, за да могат да задържат някое господство. Други обаче не са атеисти, но са толкова празни, че не знаят абсолютно нищо за духовния живот, на човека, за пътищата за спасение, за Божествените истини, които водят към небесата, нищо не знаят за небесната вяра и любов, вярват, че папското покровителство ще им отвори небесата, каквито и да са били в света.

56.3. Всеки човек в духовния свят живее същия живот, какъвто е живял в природния свят, независимо дали се намира в рая или в ада, това може да бъде видяно в „Небе и ад“ (453-480). Във външното си проявление духовния свят е доста сходен с природния свят (НА 170-176). Следователно, такъв е техният морал и граждански живот и, по-специално тяхното богослужение, каквото е вкоренено и утвърдено в съкровения им; и никой не може да се отклони от него след смъртта, ако няма добро, произхождащо от истините и истини произхождащи от доброто. Някои хора, за които иде реч, се отклоняват от техният ритуал много по трудно, отколкото други, защото те не разполагат с достатъчно добро, идващо от истината, и дори още по-малко с истини, извлечени от доброто. Защото истините, които имат не изхождат от Словото, с изключение на някои, които те фалшифицират, използвайки ги за утвърждаването на своето господство. В резултат на това те нямат нищо, освен лъжливо добро; защото природата на истината, определя природата на доброто. Горното показва, че поклонението на тези групи от хора в духовния свят е едно и също, както е било в природния свят.

56,4. След това встъпление бих искал да кажа нещо за тяхното богослужение и живот в духовния свят. Те имат палата на Съвета, заменяща палатата на Съвета или Консисторията в Рим, където техните ръководители се срещат, за да обсъждат различни църковни въпроси, особено за запазването в сяло подчинение на обикновените хора, и за укрепване на своята власт над тях. Тази палата на Съвета се намира в южната част в близост до източната граница. Но нито този, който е бил Римски папа в света, нито, който и да е кардинал, не се осмеляват да влязат там, защото, присвоявайки Божията сила (когато били) в света, те мислили за собствено Божествено достойнство(мислили че Силата е тяхна, а не на Господ). По този начин, веднага след като те се появяват(в духовния свят), ги отстраняват от там и ги хвърлят с подобните им в пустиня. Въпреки това, тези, които са били честни в мислите си, а не толкова убедени в тази вяра, за да узурпират подобна власт, се намират на полусвещенно място зад палатата на Съвета.

56,5. Те имат друго събрание в западната част на север, където се занимават с приемането на обикновените вярващи в небесата. Тук разполагат в кръг около себе си много общества, живеещи в различни външни удоволствия. В едни те играят в други – танцуват, в някои се предават на различни удоволствия и развлечения, провокиращи усмивка, в някои се увличат от приятелски разговори, на едно място говорят за политика, на друго – за религия, има място в обществата в което се говори непристойно и така нататък. Те допускат тези, които идват в едно от тези общества по тяхно желание, наричайки го небе. Но след няколко часа, прекарани там, всички, са уморени, и излизат, защото това са само външни, а не вътрешни удоволствия. По този начин, много от тях спират да вярват в ученията си за приемането на небесата.

56,6. В действителност, тяхното Богослужение е почти същото, както в света. То се състои, както в света от меси, провеждащи се не на обикновения език, използван от духовете, а на смес от високопарни фрази, които хвърлят във външна святост, трепет и благоговение, но остават неясни(неразбрани). Те се покланят по същия начин, на светиите и им излагат статуи. Но католическите светци не се виждат никъде, защото всички от тях, чиято заветна амбиция била да им се кланят като на богове, са в ада, а останалите нямащи такива амбиции – сред обикновените духове. Техните архиереи знаят за това, защото те разискват със светиите, и ги намират, а както ги намерят, ги отбягват. Но това е скрито от хората за да продължават да се кланят на светците като на божества – покровители, а на самите архиереи, които са поставени над хората, да продължат да се покланят като владетели на небето.

56,7. Освен това, по същия начин те изграждат много църкви и манастири, както правят в света. Точно така те трупат богатства, събират купища бижута и ги крият в мазето, защото бижута съществуват в духовния свят, така както в природния, но много повече. По същия начин те изпрацат монасите си да принуждават хората да приемат тяхната религия, така че те да властват над тях. Обикновено имат наблюдателни кули в центъра на техните общества, от които се наслаждават на дълги наблюдения на околните области. С различни уловки и хитрости встъпват в работата си с хората далечни и близки и ги обвързват с договори за да бъдат на тяхна страна.

56,8. Това е, като цяло, състоянието им. Но по-специално, по-голямата част от архиереите на тази религия лишават Господа от всичката сила, и я приписват на себе си, но вършейки това, те не признават Божественото. Външно те са облечени с фалшива святост, явяваща се по същество профанация, тъй като тя не съдържа никъво вътрешно признаване на Божественото. Тази образ на външна святост им позволява да

встъпват в контакт с някои общества в низшите небеса, а тяхната вътрешна профанация – да контактуват с ада, така че те са и в двете места едновременно. Така те завличат добри прости духове, дават им жилища в близост до своите, събират групи от зли духове, разполагат ги в кръг около обществата във всички направления. По този начин те са свързани чрез простите и добрите с небесата, а чрез злите с ада. По този начин те са в състояние да извършат отвратителни действия под ръководството на ада. Защото простите и добрите духове гледат на тяхната външна святост и благочестиво поклонение на Господ във външното, и са благоразположени към тях, защото не виждат злото им. В това е най-добрата им защита, обаче, с течение на времето те се лишават от своята външна показна святост и тогава се отделят от небесата и се хвърлят в ада.

56,9. Това ще даде някаква представа за това какво представляват хората от Вавилон, в другия живот. Знаем, че хората в света, ще са изненадани от това какво се случва там, защото те имат само неясни и повърхностни представи за състоянието на човека след смъртта, за небесата и ада. Но човекът си остава един и същ след смъртта, той живее в общество, както в света, живее в къща, слуша проповеди в църквите, служи, и гледа забележителностите в този свят, като онзи свят, който той току-що е напуснал. Всичко това може да се види в това, което беше казано и показано както за видяното и чуто в „Небе и Ад.“

57. Говорих с някои от тези хора за ключовете, дадени на Петър, дали вярват, че му е предадена Господната власт над небето и ада. Понеже това е основа на тяхната религия, те много настоявали за това, казвайки, че няма съмнение, защото е очевидно. Когато попитах, дали те знаят, че всичко в Словото има духовен смисъл, и това именно е значението на Словото в небесата, те първо казаха, че не знаят. Но по-късно казаха, че знаят, и тогава били научени, че във всеки израз се съдържа духовен смисъл, различен от буквалния, както е различен природния от духовния свят. Освен това, те научили, че нито едно от имената, използвани в Словото няма такова значение на небесата, но вместо него се разбира нещо духовно. Накрая им било обяснено че вместо Петър в Словото се разбира истинните вери на църквата, произхождащи от доброто милосърдие. Камък, както е употребен по отношение на Петър, има подобно значение, както четем:

*и аз ти казвам: ти си Петър *, и на тоя камък ще съградя църквата Си, и портите адови няма да ѝ надделеят; (Матей.16: 18).*

Това не означава, че някаква власт е дадена на Петър, но това означава истината, произхождаща от доброто; тъй като цялата власт на небето принадлежи на истината, произлизаща от доброто, или доброто действащо посредством истината и понеже цялото добро и истини произлизат от Господа и нищо от човека, то всяка власт принадлежи на Господа.

Като чули това, се възмутили и искали да знаят дали е имало в тези думи, духовен смисъл. Затова им било дадено Словото, такова каквото е ТО на небесата, съдържащо духовен а не природен смисъл, тъй както ТО е предназначено за ангелите, а те са духовни. За съществуването на такова Слово в небесата може да се види в „Небе и Ад“ (259, 261). Четейки го те видели, че там няма споменат никакъв Петър, а на негово място била истината от доброто, изходяща(излъчвана) от Господа (2). Виждайки това, те сърдито отхвърлили Словото, и даже биха го разкъсали на парчета със зъбите си, ако в този момент не било отнето от тях. Така те се убедили, макар и против волята си, че един Господ има такава власт; и тя не принадлежи на никой, защото е Божествена.

58,1. *Къде се намирали домовете им до сегашните времена.* Казах по-горе (48), че всички нации и народи в духовния свят са, както следва. В центъра се виждат събрани, така наречените реформатори около тях Римските католици, следвани от мюсюлманите и, накрая, множеството езичници. Това показва, че Римокатолиците образуват кръг, до реформаторите, пребиваващи в центъра. Те го заемат, защото в центъра са тези, които се наслаждават на светлината на истината произлизаща от Словото; а тези които се наслаждават на тази светлина, се наслаждават на светлината от небесата, понеже светлината на небесата произлиза от Божествената истина и Словото е това което я съдържа. Че светлината на небето идва от Божествената истина, може да се види в „Небе и Ад“ (126-140), а също така, че Словото е Божествената истина (НА 303-310). В допълнение, светлината се разпространява от центъра навън и осветява. Ето защо, принадлежащите към Римската католическа религия, са в кръг в близост до центъра, защото те имат Словото и то се чете от духовенството, но не и от хората. Поради тази причина, в духовния свят на римокатолиците били дадени жилища, окръжаващи тези, които се наслаждават на светлината на истината, изхождаща от Словото.

58,2. *Сега относно това, как са живели преди домовете им да бъдат напълно разрушени и превърнати в пустиня.* Повечето от тях живели на юг и на запад, и само малко на север и на изток. На юг живели, тези, които превъзхождали другите в света със своите таланти и са се утвърдили в своята религиозна вяра, там имало твърде много от знатните и богати хора. Те не живеели на повърхността, а под земята, поради страх от разбойниците, с охрана на входа. В тази част имало голям град, който се простирал почти от изток до запад, а също и малко на запад, заемал позиция в близост до центъра, където били Реформаторите. Този град бил домът на десетки хиляди хора или духове. Той бил пълен с църкви и манастири. Духовенството също носило всички скъпоценности, които било в състояние да натрупа с различни трикове и ги криели в домовете и подземните си скривалища. Тези тайници били построени толкова сложно, че никой друг не можел да намери път към тях, защото били построени във формата на лабиринт. В съкровищата, натрупани там, в пълна увереност, че тайниците никога не ще бъдат унищожени, те полагали своите сърца. Посетих тези тайници, и бях удивен да видя как изкусно са били построени, и как те могат да се разрастват без ограничение. Там бяха множеството от хората принадлежащи към Обществото на Исус, те поддържали дружески отношения с богатите, които били навсякъде в кръг около тях. На изток, в тази част била палатата на Съвета, в която се съвещавали за усиляването на своята власт и за метотиде на удържане на хората в сяло подчинение (както бе споменато по-горе стр. 56). Това е по отношение на домовете им в южната част.

58,3. На север живяли тези, които по-малко се отличавали със своите способности и по-малко били утвърдени в своите религиозни вярвания, защото тяхното възприемане било слабо, и те живеели в сяло вяра. Тук те не били толкова много, колкото на юг. Основната част била в голям град, простиращ се по протежение на източната граница до западната, и не далеч на запад. Този град също бил пълен с църкви и манастири. В най-източния му край имало много различни религии, включително на някои от реформаторите. Няколко окръга в тази част на града били заети от Римски католици.

58,4. На изток, живяли тези, които намирали висше удоволствие в управлението и в същото време се намирали в някаква степен, в природния свят. Само част от тях могат да се видят в планините, с лице на север, но другата им страна не била обърната на юг. На границата на север имало планина; на върха и те поставили умопобъркан човек, на който можели да въздействат чрез мисълта си, и да му предават всички заповеди, които

искали, което е добре известно в духовния свят, но не е известно в природния. Те го провъзгласили за Бог на небето, явяващ се в човешки облик(форма), и по този го му оказвали почести като на Бог. Понеже хората искали да се откажат от своето идолопоклонство, те го измислили, като начин да ги държат в послушание.

58,5. Тази планина е наречена в Исаия (14:13) “ А в сърце си думаше: ще възляза на небето, ще издигна престола си по-горе от Божиите звезди и ще седна *на планината в събора на боговете, накрай север;*“, под Луцифер се разбира живеещите в планините (ст. 12 *Как падна ти от небето, деннице, сине на зората! Разби се о земята ти, който тъпчеше народите.*). У Вавилонците, живеещи на изток, осветлината била повече отколкото при другите, но това било изкуствено осветление, което те е изобрели за себе си. Можело да видите тези, които построили кулата, стремяща се да достигне небето, където живеят, но това било само отражение на техните намерения. Понеже в духовния свят пред очите на този който е намира на разстояние, намеренията се показват в множество форми, , които обаче не се показват пред тези, в които пребивават. Това е обичайно нещо там. Чрез това проявление ми се даде да разбера значението на кулата, чийто връх бил в небесата, което е причината за да се нарече Вавилон (Битие 11:1-10 – *По цялата земя имаше един език и един говор.*

2. *Като се дигнаха от Изток, те намериха равнище в Сенаарската земя и се заселиха там.*

3. *И рекоха един другиму: хайде да направим тухли и да ги изпечем на огън. И тухлите им служеха вместо камъни, а земната смола – вместо вар.*

4. *И рекоха: хайде да си съградим град и кула, висока до небето; и да си спечелим име, преди да се пръснем по лицето на цялата земя.*

5. *Тогавя Господ слезе да види града и кулата, що градяха синовете човешки.*

6. *И рече Господ: ето, един народ са, и всички имат един език, а на, какво са почнали да правят; и няма да се откажат от онова, що са намислили да правят;*

7. *нека слезем и смесим там езиците им тъй, че един да не разбира езика на другото.*

8. *И пръсна ги Господ оттам по цялата земя; и те спряха да зидат града (и кулата).*

9. *Затова му е дадено име Вавилон, понеже там Господ смеси езика на цялата земя, и оттам ги пръсна Господ по цялата земя.*

10. *Ето родословието Симово: Сим беше на сто години, и роди Арфаксада, две години след потопа ;).* Това е казано за техните жилища на изток.

58,6. На запад, в предната част, живеели тези които живеели на земята през времето на средновековието, повечето от тях в пещери, едно поколение под друго. Цялата предна област, обърната на север, сякаш кула, била пълна с манастири. Входелите в тях, били през покрива, чрез който те идвали и си отивали. Но живущите там рядко общували с хората, живеещи в следващите векове, тъй като се различавали във своите възгледи, и не били толкова порочни. В техните времена не е имало никакви борби с реформаторите, затова у тях нямало такива хитрости и злоба, пораждащи омраза и желание, за отмъщение. В западната част на това пространство имало много планини, обитавани от най-злите от тях, които в сърцата си отхвърляли Божественото, въпреки че техният словесен израз на вярата и благочестиви жестове, изразявали по-благочестиво отношение, отколкото при останалите. Намиращите се там измисляли отвратителни планове за да удържат простите хора в робство и подчинение и принуждавали другите да им се подчиняват. Не ми е позволено да описвам тези планове, защото те са отвратителни, но, като цяло, за тяхното естество може да се види в „Небе и ад“ (580).

58,7. Планините, които обитавали, се имат в предвид в книга „Откровение“, описани

като „седем планини“, а обитателите им , в този пасаж - „жена, седяща на червен звяр“:

И ме отнесе духом в пустиня; и видях една жена да седи на червен звяр, който беше пълен с богохулни имена и имаше седем глави и десет рога. и на челото ѝ бе написано името: тайна, Вавилон великий, майка на блудниците и на земните гнусоти. Тук се иска ум, който да има мъдрост. Седемте глави са седем планини, върху които седи жената, (Откровение 17:3,5,9).

„Жена“ във вътрешния смисъл, означава църква, тук, в обратния смисъл, профанизираната религия. „Червен звяр“ означава профанизирането на небесната любов, а „седем планини“ профанизираната любов, в проявлението си. Всичко това е казано за техните жилища на запад.

58,8. Причината за това, че домовете им са разположени в различни области, е, че всички в духовния свят се преместват в област или място във вътрешната област, съответстващо на техните склонности и любов и никъде другаде, което е видно в „Небе и ад, където се говори за четирите краища на небесата. (141-153).

58,9. Общо казано, всички разсъждения на вавилонците имат тенденция да установят тяхното господство не само над небесата, но и над цялата земя, и по този начин те били длъжни да овладеят небето и земята, земята посредством небето, а небесата посредством земята. За да се постигне това, те постоянно планират и изобретяват нови устави и нови учения. Те полагат такива усилия в другия живот, както и в света, понеже след смъртта си всеки е такъв какъвто е в света, особено относно своята религия. На мен ми беше позволено да чуя някои обсъждания на архиереите за учението, които е трябвало да станат устав на обикновените хора. То съдържаше много точки, но всички те бяха фокусирани върху осъществяването на господството над небесата и над земята, изискващи цялата власт за себе си и не оставящи нищо на Господ. Тези вероучения били по-късно прочитани пред присъстващите, а след това се чу глас от небето, провъзгласявайки, че тези вярвания са дошли от най-дълбокия ад, въпреки че слушателите не го знаели. В доказателство за това, тълпа дяволи с най – гнусен и ужасен вид , излезе от този ад, и ги издърпа не със ръцете си, а със зъбите си, и ги отнесе в техния ад. Виждащите това бяха поразени.

59,1. *Тяхното присъствие е разрешено до деня на Страшния съд, защото според Божествения порядък са спасени всички, които биха могли да бъдат спасени, дотогава, докато те вече не могат да останат сред добрите хора. Затова са спасени всички тези, които могат да имитират духовния живот външно, и да го проявяват в своя морален живот, , независимо от това че те представляват себе си във вътрешното относно вярата и любовта. Спасяват се и тези, които се намират във външната святост, дори и без никакво вътрешно съдържание. Сред тези хора имало мнозина, които били способни да проведат набожни беседи с простите хора, свято да се покланят на Господа, да внушат религиозна вяра в съзнанието на хората и да ги водят към размишления за небесата и ада, и с проповядването на добрите дела да ги карат да желаят да вършат добро . По този начин, те могли да доведат мнозина към живот в добро, и по този начин, по пътя към небесата. Затова, много от принадлежащите към тази религия, са били спасени, въпреки че някои ги е довел до това. Тези хора Господ считал за лъжепророци, които „идват в овчи кожи, а отвътре са хищни вълци” *Пазете се от**

лъжливите пророци, които дохождат при вас в овча кожа, а отвътре са вълци грабителни: (Мат.7: 15).

59.2. “Пророци” във вътрешния смисъл на Словото означават тези, които учат на истините и чрез истините водят към добро; а „лъжепророци” – тези които учат лъжи и водят към заблуждение.

Те са подобни на книжниците и фарисеите, които Господ описва в следващите слова:

1. Тогава Иисус заговори на народа и на учениците Си
2. и рече: на Моисеевото седалище седнаха книжниците и фарисеите,
3. затова всичко, що ви кажат да пазите, пазете и вършете; а според делата им не постъпвайте, защото те говорят, а не вършат:
4. връзват бремена тежки и мъчни за носене и ги турят върху плещите на човеците, а сами не искат и с пръст да ги помръднат;
5. и всичките си работи вършат, за да ги видят човеците; разширяват своите хранилища * и правят големи полите на дрехите си;
6. обичат първо място по гощавките и предни седалища в синагогите,
7. и поздрави по тържищата, и – да им казват човеците: учителю, учителю!
8. А вие недейте се нарича учители; защото един е вашият Учител – Христос, а всички вие сте братя;
9. и никого на земята недейте нарича свой отец, защото един е вашият Отец, Който е на небесата;
10. и наставници недейте се нарича; защото един е вашият Наставник – Христос.
11. Но по-големият между вас да ви бъде слуга;
12. защото, който превъзнесе себе си, ще бъде унижен; а който се смири, ще бъде въздигнат.
13. Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, задето затваряте царството небесно пред човеците; защото нито вие влизате, нито влизащите пускате да влязат.
14. Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, задето изпояждате домовете на вдовиците и лицемерно дълго се молител; затова ще получите по-голямо осъждане.
15. Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, задето обикаляте море и суша, за да добиете един последовател; и кога сполучите това, правите го син на геената дважд по-достоеен от вас.
16. Горко вам, водачи слепи, които казвате: ако някой се закълне в храма, не е нищо; но ако някой се закълне в златото на храма, задължава се.
17. Безумни и слепи, кое, наистина, стои по-горе: златото, или храмът, който осветява златото?
18. Също казвате: ако някой се закълне в жертвеника, не е нищо; но ако някой се закълне в дара, който е върху него, задължава се.
19. Безумни и слепи, кое, наистина, стои по-горе: дарът ли, или жертвеникът, който осветява дара?
20. И тъй, който се закълне в жертвеника, кълне се в него и във всичко, що е върху него;
21. и който се закълне в храма, кълне се в него и в Оногова, Който го обитава;
22. и който се закълне в небето, кълне се в Божия престол, и в Оногова, Който седи на него.
23. Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, задето давате десетък от гъозум, копър и кимион, а сте оставили най-важното в закона: правосъдие, милост и вяра; това трябваше да правите, и онова да не оставяте.

24. Водачи слепи, които комара прецеждате, а камила поглъщате!
25. Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, задето чистите отвън чашата и блюдото, когато вътре те са пълни с грабеж и неправда.
26. Слепи фарисеино, очисти първом извътре чашата и блюдото, за да станат чисти и отвън.
27. Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, задето се оприличавате на варосани гробници, които отвън се виждат хубави, а вътре са пълни с мъртвешки кости и с всяка нечистота;
28. тъй и вие отвън се показвате на човеците праведни, а извътре сте пълни с лицемерие и беззаконие.
29. Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, задето зидате гробници за пророците, украсявате паметниците на праведните
30. и казвате: да бяхме в дните на нашите бащи, не щяхме да станем техни съучастници в проливане кръвта на пророците;
31. с това сами против себе си свидетелствувате, че сте синове на ония, които са избили пророците;
32. допълнете, прочее, и вие мярата на бащите си!
33. Змии, рожби ехидници, как ще избегнете осъждането за в геената?
34. Затова, ето, Аз пращам при вас пророци, и мъдреци, и книжници; и едни ще убиеете и разпнете, а други ще бичувате в синагогите си и ще изгонвате от град в град, (Мат. 23:1-34).

59,3. Друга причина, поради която те били оставени, е, че всеки човек след смъртта си остава в своите религиозни вярвания приети в света поради което се въвежда в тях и в другия живот. В този случай, религиозната вяра била внушена на тези хора, които възнасяли тиради на святост в речите си, и в поведението си, внушаващо им вяра в това че те могат да им дадат спасение. Затова те не били отстранени, а съхранени сред тях.

59,4. Основната причина се крие във факта, че всички водещи външен живот, наподобяващ духовния, подражават на нейната вътрешна праведност и святост, се съхраняват от единия съд до следващия, така че да учат и да преподават на обикновените хора.; така както простите по вяра и сърце не поглеждат отвъд външната страна, която могат да видят със собствените си очи. Затова тези Християнски църкви, от самото начало, се съхранили до Деня на Страшния съд. Последния Съд се е провел два пъти преди, а сега се провежда за трети път, както беше показано по горе. О тях се състояли „предишните небеса“, те се имат в предвид и под „имащи участие в първото възкресение“ (останалите пък от умрелите не оживяха, докле се не свършиха хилядата години. Това е първото възкресение.б. Блажен и свет е, който има дял в първото възкресение: над тях втората смърт няма власт, а те ще бъдат свещеници на Бога и Христа и ще царуват с Него хиляда години.) (Откр.20: 5,6). Но понеже тяхната природа е такава, каквато е описана по-горе, тези небеса били унищожени и тези, които били от второто възкресение, били изгонени.

59,5. Но имайте предвид, че са били спасени само тези, които се удържали в рамките на законите както на гражданските, така и на духовните, за да могат да живеят заедно в общества. Но, онези, които не можели да спазват законите, не се спасили, те били свалени в ада, много преди Деня на Страшния съд, тъй като Обществата непрекъснато се очистват и се освобождават от такива хора. Затова, тези, които водили престъпен живот и насърчавали обикновените хора да правят лоши неща, отдадени на мерски

измами, присъщи на духовете в ада (описани в „Небе и Ад“, 580), били отстранени от своите общества, което се случва от време на време.

59,6. По същия начин се отделят от обществата вътрешно добрите духове, които не се задържат от вътрешни злини, понеже добрите духове възприемат вътрешното и не обръщат внимание на външното, особено на това което е донякъде съгласувано с вътрешното. От време на време пред съда са изпратени на местата, за обучение (за което може да се види в „Небе и ад“, 512-520) и от там се възнасят към небесата; от тях са формирани „нови небеса“ и за тях се говори в „имащи участие във първото възкресение“. Всичко това се казва за да стане известно защо на толкова много Римски католици беше позволено да останат до деня на Страшния съд. Повече за това ще бъде обсъдено в следващата глава, посветена на образуването на небесата, които преминали.

60. Искам да дам тук кратко описание на това, *как жителите на Вавилон били унищожени, а жилищата им превърнати в пустиня*; по-пълно описание ще бъде дадено в обяснението на „Откровение“. Само някой, който е видял, може да знае, че упоменатия Вавилон, бил разрушен; на мен ми беше позволено да видя как се осъществи Последния Съд и как завърши над тези които принадлежаха към Вавилон. Затова аз ще го опиша. На мен ми беше позволено да направя това главно за да се разбере в света всичко което е предсказано в „Откровение“, Боговдъхновено и че „Откровение“ е пророческа книга на Словото. Защото без това откровение в света, и в същото време, без вътрешния смисъл, съдържащ се в неговите детайли, както и в книгите на Пророците от Стария завет, книгата би могла да бъде отхвърлена, поради невъзможността за разбирането и. Това би предизвикало таква липса на доверие, че на казаното там не би повярвал никой, и никакъв Страшен Съд нямаше да бъде над това в което вавилонците се утвърдили повече от другите. За да се избегне това, Господ благоволи да ме направи свидетел. Тук не може да бъде показано всичко видно от мен за Последния Съд над тези които дойдоха от Вавилон, или за разрушението на Вавилон, защото това би запълнило цяла книга. Ето защо, аз ще представя тук само най-общите си наблюдения, а ще оставя подробностите за моето обяснение на „Откровение.“ Тъй като вавилонците се заселвали и се разпространявали на много пространства в духовния свят, и формирали свои общества навсякъде във света (както е показано по-горе, 58), аз искам да опиша, от своя страна, как настъпи унищожението във всяка част.

61. Унищожението последва след изпитанията, защото те винаги го предхождат. Изпитанията – са изследване на човешките качества, както и разделянето на добрите от злите, а след това добрите се отстраняват, а злите остават. След завършването на всичко това, станаха големи заметресения, служещи като предупреждение за неизбежността на Последния Съд; който служи като предупреждение за неизбежността на Деня на Страшния съд; страхопочитание обхвана всички. Тогава живеещите в южната страна, особено в големия град (упоменат по-горе, 58), видяха бягащи насамнатам; някои с намерението да избягат далеч с краката си, други се скриха в пещери, някои в домовете и ямите, където бяха техните съкровища, докато други извадиха всичко, което можеха да носят. След земетресението последва вулканично изригване, което преобърна всичко в града и околностите, и след изригването се появи силен вятър от изток, който опустоши, прекатури и разори до основи всичко. Тогава всички хора, които бяха там, бяха изведени от всички места, където се криеха, и ги хвърлиха в морето, чиято вода беше черна. Броят на тези хвърлените беше много десетки хиляди.

61,2. След това над цялата окръжност започна да се разтила дим, а после голям пожар, накрая гъсти облаци, които бяха отнесени към морето от източния вятър и го покриха. Всички техни съкровищата се превърнаха в прах, с цялото имущество на почитаните и свещенниците. Този прах се разпръсна над морето, а това означава, че е проклета.

61,3. И накрая, се виждаше тъмнина, покриваща цялата област, която от по-близо изглеждаше като дракон – признак за това че този голям град и област се превърнаха в пустиня. Всичко изглеждаше така, защото „драконите“ означават фалшифицирането на религията, а „жилицата на дракона“ означават пустинята след тяхното сваляне(низвергване) (както в Йеремиа 9:12, 10:22, 49:33, в Малахия 1:3).

12. Има ли такъв мъдрец, който да разбере това? И оня, към когото говорят уста Господни – да обясни, защо загина страната и изгоря като пустиня, тъй че никой не минува през нея?

22. Слух се носи: ето, той иде, и голям шум от северна страна, за да направи градовете на Иудея пустиня, жилище на чакали.

33. И ще стане Асор жилище на чакали, вечна пустиня; човек не ще живее там, и човешки син не ще се спира в него.

3. а Исава намразих и предадох планините му на опустошение, и владенията му – на чакалите пустинни.

61,4 Виждаше се, че някои имаха, нещо като воденичен камък около лявата си ръка, отразяващо факта, че те доказвали своите отвратителни догми чрез Словото. Такова е значението на воденичния камък; това става ясно от думите в „Откровение“:

Тогава един силен Ангел дигна камък, голям като воденичен, та го хвърли в морето и каза: с такъв устрем ще бъде сринат Вавилон, великият град, и не ще го има вече; (Откр. 18:21).

61,5. Въпреки това, тези, които се намираха в палатата на Съвета, разположена, на една и съща страна, но по-далеч на изток, където обсъждаха методите за усилването на своето господство и как да удържат хората в неведение, и, следователно, в сляпо подчинение (за тази палта на Съвета по-горе, .58) бяха хвърлени не в черното море а в пропаст, отворена по дължина и на голяма дълбочина надолу. Такъв беше Последният Съд над вавилонците в южните части..

61,6. Последния Съд над живеещите отпред в западните части и над тези които са в северните, където беше големия град, настъпи по-подобен начин. След огромното земетресение, което разтърси всичко до основи (земетресение, описано в Словото (Мат.24:7; Лука.21:11), подобно на „Откровение“ (6:12, 8:5, 11:13,16:18), и в пророческите книги на Стария Завет, не са земетресения извършени на тази земя), източния вятър от юг, през запад и север опустоши цялата тази област. Той първо удари предната част на западната страна, където живеяха в подземни манастири живеещите през средновековието, а след това и големия град, простиращ се от тази страна директно на североизток. Понеже бяха опустошени, цялото им съдържание беше видно. Но там нямаше такива големи съкровища, нямаше изригване на вулкан, с неговия дяволски огън, изгаряне на съкровища; имаше само събаряне и разрушение в

края на краищата всичко се превърна в дим. Източния вятър се втурваше насам-натам, поваляше, унищожаваше и отнасяше всичките грехове.

61,7. Монасите, заедно с обикновените хора бяха изведени – десетки хиляди; някои бяха хвърлени в черното море отстрани, обърнати на запад, другите в голямата южна пропаст (спомената по горе) някой в западната пропаст, някой в ада на езичниците, защото някои от тях, които са живели през средновековието, били идолопоклонници, подобно на езичниците. Виждаше се дим извисяващ се оттук, достигайки морето стелещ се над него, образувайки черен слой; защото частта от морето, в която те бяха хвърлени, имаше твърда кора от прах и дим, в който изчезнаха техните домове и богатства.

Така, морето вече не се виждаше, а на негово място се виждаше черна земя, под която беше техният ад.

61,8. Последния Съд над тези, които живели в планините от източната част (както се вижда по-горе, в точка 58) се проведе подобно на досега описаните. Техните планини навлизаха в дълбините на океана, които погълнаха всичко, което е върху тях. Този сложения на един от хълмовете, и провъзгласен за Бог беше в черно и след това изгоря, а главата му свалиха в преизподнята с тях. Защото монасите от различните ордени, които били на тези планини, го провъзгласили за Бог, а себе си за християни, и където и да отидели, те носили със себе си гнусното(нечистото) убеждение, че са християни.

61,9. Накрая, съдът се извърши над тези, които живееха по-отдалечено, в западната част на планините, и които се имат в предвид под „жена седяща на алено оцветен звяр, със седем глави“ които са седем планини (това бе споменато по-горе, точка 58). Тези планини бяха видими, някои с дупки в средата, образувайки огромна пропаст, спускащи се по спирала надолу, и обитаващите планините бяха хвърлени в тях. Някои от планините бяха изкоренени и обърнати с върховете надолу, така че техните върхове станаха основи. Жителите на равнините бяха наводнени и покрити с вода. Но онези от тях, които бяха от други области, бяха хвърлени в пропастта. Представените наблюдения – са само малка част от това, което видях, повече обяснения ще бъдат дадени в“Откровение.“ Тези събития се състояха и бяха завършени в началото на 1757година.

61,10. Имаше много пропасти, в който бяха хвърлени всички, освен хвърлените в черното море. Бяха ми показани, четири от тях: огромна източно от южната част, и втората – на юг в западната част, а третата на север в западната част, четвъртата още по-далеч между запад и север. Пропасти и море – техните адове. Видях много, но имаше и много което не видях. Ада на вавилонците се пази отделно, според различните профанации на духовните обекти, касаещи доброто и истините на църквата.

62. По този начин, духовния свят, понастоящем е освободен от такива хора. И ангелите се радваха на освобождаването от тях, защото всички вавилонци убеждавали и примамвали който можели, дори повече отколкото в света. Там това е по-пагубно, понеже са духове, а в духа на всеки е скрито неговото зло. Тъй като духът на човека, е, това което мисли, желае, възнамерява и измисля. Много от тях бяха изпитани и беше установено, че в нищо не вярват; но разумът им е обхванат от отвратителна страст да отклоняват от пътя другите, богатите заради богатствата им, бедните за да влсатват над тях. С тази цел, те оставяли всички в най-дълбоко невежество, затваряйки пътя към

светлината и небесата. Пътят към небето и светлината е труден, когато знанието за духовните въпроси е закрито от идолопоклонничество, и когато Словото е фалшифицирано, изтощено и отхвърлено.

63. Онези, Тези от тях *които живеели в любов към истината, произхождаща от доброто, били запазени.* Римо – католиците, който живеели набожен и добър живот, даже и да не познавали истините, но ако били жадни да ги познаят, бяха взети и пренесени в област в предната част на западната част, граничеща със севера; където им бяха дадени жилища и поставени в образовани общества. В последствие им бяха изпратени свещеници от реформаторите, за да ги наставяват в Словото. С тяхното ръководство, те се приемат в небесата.

64. *Какво е състоянието на тези, които пребивавали тук от земята в това време.* Понеже Последния Съд сега е завършен, а чрез него и всичко е приведено от Господ в порядък, затова тези които са във вътрешно добро, възхождат на небесата, а тези които пребивават във вътрешно зло хвърлят в ада. Не е позволено вече да продължават да образуват общества под каквато и да е форма – по-долу от небесата и по високо от ада, както преди, и не трябва вече да общуват едни с други. Но веднага след като хората дойдат тук, защото това се случва на всички, след смъртта им, те са напълно разделени, и след като прекарат известно време в света на духовете, стигат до определените им места. Тези, които оскверняват святото, тоест искат властта за себе си – да отворят и затварят небесата, да прощават грехове – принадлежаща на един Господ, и тези които правят папските були равни на Словото, имащи цялата власт, сега незабавно се отнасят в черното море, или в пропастите, където се намира ада на тези осквернители. Но ми беше казано от небето, че техните религиозни вярвания са такива, че те не разбират живота след смъртта, защото в сърцето си го отричат; те мислят само за живота в света. В резултат на това те не придават значение на съдбата, която ги очаква след смъртта, смеейки се над нея, като че ли е дреболия, макар че тя продължава във вечността.

АВТОРСКИ БЕЛЕЖКИ

(1) Приетата в църквата двойствена природа на Господа, отделяща Неговата Божественост от Неговата Човечност, е приета в Света заради Римския папа, за да може той да бъде признат за наместник на Христос (АС 4738).

(2) Дванадесетте апостоли на Господ представляваха църквата във всичко, отнасящо се до истините и доброто или вярата и любовта, така както дванадесетте племена на Израел (АС 2129, 3354, 3488, 3858, 6397). Петър, Яков и Йоан представляват вярата, любовта и добрите дела на милосърдие (АС 3750). Петър представлява вярата (АС 4738, 6000, 6073, 6344, 10087, 10580). Това, че Петър дава ключовете от небесното царство, означава, че цялата (всяка) власт принадлежи на истината идваща от доброто, или вярата, идващи от милосърдието, което идва от Господа, така, че цялата власт принадлежи на Господ (АС 6344). Ключът е властта да отваря и затваря (АС 9410). Доброто има всичката сила посредством истината, с други думи, истините имат всичката сила от доброто, което изхожда от Господа (АС 3091, 3563, 6344, 6423, 6948, 8200, 8304, 9327, 9410, 9639, 9643, 10019, 10182). Скала в Словото означава Господ, по отношение на Божествената истина (АС 8581, 10580). Всички личности и места, посочени в Словото означават неща, и състояния (АС 768, 1888, 4310, 4442, 10 329). Тези имена не се използват на небесата, но се превръщат в това което означават; те не

могат да бъдат произнесени на небесата (АС 1876, 5225, 6516, 16216, 10282). Изящният вътрешен смисъл на Словото, състоящ се само от имена, може да се види в примерите (АС 1224, 1264, 1888).

Глава 10. ЗА ПРЕДИШНОТО НЕБЕ И НЕГОВОТО УНИЩОЖЕНИЕ

65,1. В книгата „Откровение“ четем:

И видях голям бял престол и Седналия на него, от Чието лице побягна земята и небето, и за тях се място не намери. (Откровение 20:11).

И още:

И видях ново небе и нова земя, защото предишното небе и предишната земя бяха преминали, и морето вече го нямаше. (Откровение 21:1).

Аз показах в първата глава на тази книга и след това в следващите, че новото небе и новата земя, а както и края на старото небе и старата земя, се отнасят не към видимото небе и земя, на която ние живеем, а към небесата на ангелите и тяхната църква.. Защото Словото в същността си е духовно, и следователно за това разглежда духовните неща, тоест небесните и на църквата, които са изразени в буквалния си смисъл в природните неща, защото природното е основа за духовното, и без такава основа Словото не би могло да бъде дело Божие, защото би било непълно. Природното, което се явява последно в Божествения порядък, завършва и предава вътрешното, което е духовно и небесено, съществуващо на неговата основа, подобно на къща върху фундамент.

65,2. Тъй като хората размишляват върху смисъла на Словото от природното, а не от духовното, то те възприемат, „небето и земята“ в тези и други пасажки като небето и земята в природния свят. Ето защо тях ги очаква край и смърт, а след това създаване на нови такива. За да се предотврати това безкрайно очакване в продължение на векове, бе разкрит духовния смисъл. Думите чрез които станали ясни много пасажки в Словото, които не могат да проникват в нашето разбиране, докато ние мислим за техния природен образ, тук също така включва „небето и земята „, които преминали.

66. Но преди да разкрия това, което се разбира под предишното небе и предишната земя, аз съм длъжен да ви известя, че предишното небе не означава небето, състоящо се от тези, които са станали ангели, във времената на създаването на света до настоящето, тъй като тези небеса са неизменни, и ще пребъдат във вечността. Всички които достигат небето се намират под защитата на Господ, и веднъж приети не могат да бъдат вече отделени от Господ. Но „предишното небе“ се отнася към небето, състоящо се от тези, които не се превръщали в ангели, защото повечето от тях не могли да станат ангели. Кой са те и какви са те, ще бъде описано в следващите страници. Това е небето, за което е казано, че „преминава“. То е наричано небе, защото тези, които били в него, живели по височините, образували общества по скали и планини, и се наслаждавали на удоволствия, подобни на природните, но не били духовни. Повечето хора, които идват от земята в духовния свят, смятат, че те са на небето, когато те се възнесат и се наслаждават на същите удоволствия на които са се наслаждавали в света. Именно затова е наречено небе, но „предишно небе, което преминава“.

67. Необходимо е да кажа, че така назованото ”предишно небе” не се е образувало от тези които са живели преди Господното пришествие в света, но от всички онези, които са живели след неговото идване в света. От края на всяка църква (като е показано в 33-39 по-горе) произлиза последния съд и затова предното небе се разрушава, а новото се създава, или образува. От началото на църквата до нейния край се допускат всички които са живели външен морален живот, във външно благочестие и праведност, докато техните вътрешни мисли и намерения са били в рамките на гражданските и морални закони на обществото. Но в края на църквата се разкрива вътрешното(вътрешността) и затова настъпва съд над хората.. Ето затова последният съд над жителите на тази планета се случвал два пъти до сега, а сега трети път. (параграф 46 по-горе). Ето защо, небето и земята два пъти са преминавали до сега и било създадено ново небе и земя. (както е показано по-горе, 1-5). От това става ясно, че „ново небе и нова земя“, които се споменават при Пророците от Стария Завет, не са същите като „ново небе и нова земя“, споменати в „Откровение“. Първите били създадени от Господ, когато Той бил в света, а последните създадени от Него след това. В пророците от Стария Завет четем за тях, следното:

Защото ето, Аз творя ново небе и нова земя и предишните няма вече да се споменуват, нито наум ще дойдат. (Исая 65:17).

И другаде:

Защото, както новото небе и новата земя, които Аз ще сътворя, ще бъдат винаги пред лицето Ми, казва Господ, тъй ще пребъде и семето ви и името ви. (Исая 66:22).
Споменава се и в Данаил.

68. Тъй като сега разсъждаваме за предишното небе, което отминало, за което на никой нищо не е известно, искам да го опиша в съответния ред.

1) Хората, които съставляват предишното небе

2) Техните качества

3) Как то преминало

69,1. *Хората, които образуват предишното небе.* Предишното небе се образувало от тези над които се произнесъл Последният съд. Съд не е имало над тези които били в ада, над тези които били на небесата, над тези които били в духовния свят (за света на духовете може да се види в „Небе и Ад“, 421-520), и над хората, които били все още живи, но само над онези, които са създали един вид подобие на небето, главно в планините и на скалите. Именно тях Господ означил като кози, които той разположил от лявата страна

и ще се съберат пред Него всички народи; и ще отдели едни от други, както пастир отлъчва овци от кози; и ще постави овците от дясната Си страна, а козите – от лявата. (Мат.25: 32,33).

От това следва, че предишното небе се състои не само от християни, но също така и от мюсюлмани и езичници, които направили за себе си подобие на небеса в местата на които пребивавали.

69,2. За техните качества ще бъде казано с няколко думи. Те били от тези, които са живели в света във външната, а не във вътрешната святост, но били праведни и честни, както изискват гражданските и морални закони, а не Божиите, затова те били външни, или природни хора, а не вътрешни или духовни. Те включват онези, които са знаели ученията на църквата и са били в състояние да ги учат, макар че не живеели в съответствие с това, което са учили, и тези, които са били заети в различни служби и извършвали тези служби, макар и не заради самите служби. Именно те и други като тях по целия свят, живели след идването на Господа, са „предишното небе.“ Затова, това небе било подобно на земното и църквата на земята, която се състои от тези които вършат добро не заради това че е добро, а понеже се боят от законите и от загубата на репутацията си, славата и изгодата. Вършещите добро поради тези причини се боят не от Бога, а от хората и нямат никаква съвест.

69,3. В предишното небе, състоящо се от реформатори, по-голямата част се състояло от онези от тях, които вярвали в спасението само чрез вярата, а не в живота на вярата, която е милосърдие, и които се стремели да бъдат широко признати от хората. Тъй като те били събрани, заедно, тяхното вътрешно било закрито, така че не било видно, но когато Последния Съд бил близък, то се отворило. След това се оказало, че вътрешно са усвоили всеки вид зло и лъжи, и че те са против Божественото, и в действителност се намират в ада. Така, всеки след смъртта си, веднага е заобиколен от себеподобни, добрите – подобните им на небесата, и злите – подобните от ада, но те не се присъединяват към тях, докато тяхното вътрешно не се открие(разкрие). В същото време, те могат да общуват с тези, които са като тях във външното си начало.

69,4. Но имайте предвид, че всички, които пребивавали във вътрешното добро, и така са били духовни, са отделени от тях, и са възнесени на небето. Всички, които са външни и чрез това вътрешно в злото, били отделени от тях и хвърлени в ада. Това произхожда от първите времена след идването на Господа, и до последните времена, когато настъпил съда. Само тези, които съставлявали предишното небе, били оставени да си съставят собствени общества, както е описано по-горе.

70,1. Съществуват много причини, поради които такива общества, или такива небеса, били допуснати. Основната причина е в това, че чрез външна святост, и външната честност и справедливост, те били свързани с простите добри хора в по-ниските небеса, и тези, които били все още в света на духовете и все още не били допуснати до небето. В духовния свят има комуникация и, следователно, свързване на всички със себеподобните им. Обикновените(простите) добри хора както в по-ниските небеса, така и в света на духовете, обръщат внимание главно на външното, дори и ако е зло във вътрешността си. Ако следователно, те били разделени преди известно време, небето би страдало на най-ниското си ниво, обаче, най-ниското ниво е основата, върху която почива висшето небе.

70,2. Господ ни учи, в този пасаж, защо те били оставени до последните времена:
И като дойдоха слугите на стопанина, рекоха му: господарю, нали добро семе посея на нивата си? Откъде са, прочее, в нея тия плевели?
А той им рече: враг човек е сторил това. Слугите пък му рекоха: искаш ли да идем и да ги оплевим?
Но той рече: не, за да не би, като скубите плевелите, да изскубите заедно с тях и житото;
оставете да расте и едното и другото заедно до жетва; а по жетва ще река на

жетварите: съберете първом плевелите и ги свържете на снопове, за да се изгорят; а житото приберете в житницата ми.. А Той им отговори и рече: сеячът на доброто семе е Син Човеческий; нивата е тоя свят; доброто семе, това са синовете на царството, а плевелите – синовете на лукавия; врагът пък, който ги пося, е дяволът; жетвата е свършекът на века, а жетварите са Ангелите.

И тъй, както събират плевелите и ги изгарят в огън, тъй ще бъде и при свършека на тоя век: ще изпрати Син Човеческий Ангелите Си, и ще съберат от царството Му всички съблазни и ония, които вършат беззаконие, и ще ги хвърлят в огнената пец; там ще бъде плач и скърцане със зъби; (Матей 13:27-30, 37-42).

„Свършекът на века“ са последните времена на църквата, „плевели“ са тези, които вътрешно пребивават в зло, „пшеница“ – тези, които вътрешно пребивават в добро, тяхното събиране и свързване в снопи за изгаряне, – е Последния Съд (1).

70,3. Подобно е значението и на притчата на Господа в същата глава относно събирането на риби от всички видове, добрите събирали в съдове, а лошите хвърлили вън, за това се отнася казаното:

Царството небесно прилича още на мрежа, хвърлена в морето и хванала всякакви риби, която, като се напълни, изтеглиха на брега и седнаха, та събраха добрите в съдове, а лошите изхвърлиха вън.

Тъй ще бъде при свършека на века: ще излязат Ангелите и ще отлъчат злите измежду праведните (Мат. 13:47-49).

Те се сравняват с риби, тъй като в духовения смисъл на Словото „риби“ означават тези, които пребивават в природното и външното, както добрите така и злите; за смисъла на „праведните“ ще се види в края на глава (2).

71. За качествата на хората от предишното небе, може да се изведе заключение от изложеното по-горе. Видно е следното: тези, които не станали духовни чрез признание на Божественото, водейки добър живот и с разположение към истината, но запазили външния вид на духовността на своето външно благочестие, разсъждавали за Божествените неща и искренност заради себе си или света, се устремявали към най-злобните действия, които са сродни с техните похоти(желания), веднага след като са оставени на своето собствено вътрешно(състояние). Нищо не ги спира, нито страх Божий, нито вяра, нито съвест. Ето защо жителите на миналото небе, веднага след като те били останали във вътрешната си природа, се оказали съединени с ада.

72. Как е преминало предишното небе, това вече беше описано, когато говорихме за Последния Съд над мюсюлманите и езичниците (50, 51), както над Римските католици (61-63), защото те също образували първото небе на местата на тяхното пребиваване. Остава да се каже нещо за Последния Съд над реформаторите, известни също като протестанти и евангелисти, и как преминало предишното небе, което се състояло от тях. Тъй като, както е споменато по-горе, съдът се провел само върху тези, които образували предишното небе. За да бъдат изпитани и въведени във вътрешното си състояние, те са отделени един от друг и са разделени в групи в зависимост от вида на тяхното зло и лъжи, и хвърлени в ада, съответстващ на тяхната любов. Техните адове били във всички посоки от центъра, с оглед на факта, че реформаторите били в центъра, Римските католици в кръг около тях, а мюсюлманите в кръг, около езичниците

във най външния кръг (виж по-горе, 48). Които не били събрани в ада били изгонени в пустинята. Но някои от тях били изпратени в равнините в южните и северните части, за да се създадат общества, в които те могат да бъдат наставлявани и подготвени за небето. Само те били спасени. Но днес е невъзможно да се опише подробно, как всички тези събития са се случили, тъй като процеса е продължил дълго време и на последователни етапи. Оттогава било видно и чуто много, заслужаващите внимание подробности в съответния ред ще бъдат представени в обяснението на „Откровение“

(1) „Групи“ в Словото означава разположението на истините и лъжите в човека и обединението на хора с тези истини и лъжи (АС 4686, 4687, 5339, 5530, 7408, 10 303). „Син Человеческий“ е Господ на Божествената истина (АС 1729, 1733, 2159, 2628, 2803, 2813, 3373, 3704, 7499, 8897, 9807). „Синове“ са любовта и истината от доброто (АС 489, 491, 533, 2623, 3373, 4257, 8649, 9807), така както „синовете на царството“ са пребиваващите в любовта на истината от доброто, и „синове на дявола“ са пребиваващите в любовта и лъжите на злото. Следователно, последните са наричани „плевели“, а първите „добри семена“, понеже „плевели“ означават лъжи, идващи от злото, а „добри семена“ – истината, идваща от доброто. „Семето на полето“ е истината която човек има, която излиза от Господа (АС 1940, 3038, 3310, 3373, 10248, 10249). В обратния смисъл, „семена“ е лъжа от злото (АС 10249). „Семето на полето“ е и храната за духа чрез Божествената истина от Словото, „сеят“ означава наставляват (АС 6158, 9272). „Крайт на века“ са последните времена на църквата (АС 4535,10622).

(2) Риба в духовния смисъл на думата означава научното знание на природния или външен човек, и оттам и на природните или външни хора, както добри така и зли. (АС 40, 991). Животните от всеки вид съответстват на подобни качества човека (АС 45, 46, 246, 714, 716, 719, 2179, 2180, 3519, 9280, 10 609). В Словото „хората“ са наричани „праведни“, ако са им присъщи Господнята праведност и добродетели, а „нечестивци“, ако са им присъщи праведност и добродетели, изходящи от тях самите (АС 3686, 5069, 9263).

Глава 11. БЪДЕЩОТО СЪСТОЯНИЕ НА СВЕТА И ЦЪРКВАТА.

73,1. Бъдещото състояние на света ще бъде точно такова, каквото е било до сега, тъй като огромните промени, които са се случили в духовния свят, не водят до промени във външните проявления в природния свят. Точно както преди, ще има политика, мирни споразумения, съюзи и войни, и всичко останало, отнасящо се до обществото, като цяло и в частност. Когато Господ е казал:

Ще чувате боеве и вестии за войни. Внимавайте, не се смущавайте, понеже всичко това трябва да стане; ала туй не е още краят.

Защото ще въстане народ против народ, и царство против царство; и на места ще има глад, мор и трусове; (Матей 24:6, 7),

Той не е имал в предвид че тези събития ще се случат в природния свят, но съответстващите им в духовния свят. Тъй като Словото на пророчеството му не се отнася за царствата на земята, нито за хората на нея, не се отнасят за войни нито за глад и мор, нито за земетресения на земята, но за събития в духовния свят, които им съответстват. За какво става въпрос в същност е обяснено в „Небесни Тайни „вижте връзките, предоставени в края на главата (1).

73.2. Бъдещото състояние на Църквата, обаче, няма да бъде същото. Тя може да изглежда по същия начин външно, но ще бъде различна вътрешно. Както и преди, църквите ще се различават една от друга на външен вид, както и преди, ще се различават в ученията си, и ще има и религии, както и сега има сред езичниците. Но занаят у хората на църквата ще има по-голяма свобода в мисленето(размишлението) относно въпросите на вярата, и следователно относно духовните неща, имащи отношение към небето, в следствие на възстановяването на духовна свобода. Защото всичко в небето и в ада е приведено в порядък(ред) и всяка мисъл за Божественото или против Божественото идва от там, от небесата всяка мисъл в хармония с Божественото, а от ада – всяка мисъл която се противопоставя на Божественото. Но хората не са наясно с тази промяна на състоянието, защото те не могат да повлияят на това, и тъй като те не знаят нищо за духовната свобода и вдъхновението на духовния свят. Въпреки това, тя се усеща в небесата, както и самия човек я усеща след смъртта си. На човекът му се връща духовната свобода, защото сега му е известен духовният смисъл на Словото, и по този начин открива Божествените истини повече чрез вътрешния порядък, понеже в миналото си състояние, нямало да може да ги разбере, а ако знаел за тях, щял да ги оскверни. В „Небе и Ад“ (597, до края), че човешката свобода зависи от равновесието между Небесата и Ада, и че човек на може да бъде преобразуван ако не живее в свобода.

74. Имах различни беседи с ангелите за бъдещото състояние на църквата. Те казаха, че не знаят какво ще се случи, защото само един Господ знае бъдещето. Но те знаели, че робството и живота в плен, в който е живял до сега човека на църквата са премахнати сега, чрез възстановяване на свободата, той може по-добре да разбира вътрешните истини ако иска, и така, ако той иска да стане вътрешен човек . Но те казаха, че те имат слаби очаквания относно хората от Християнската църква, имат повече надежда за хората които са далеч от заразата на християнския свят, , защото такива хора са в състояние да получат духовна светлина и да станат небесно – духовни хора. Те казаха, че в сегашното време вътрешните истини се откриват сред тези хора, и се придобиват с духовна вяра, тоест в техния живот и в техните сърца, и те се покланят на Господа..

АВТОРСКИ БЕЛЕЖКИ

„Война“ в Словото означава духовни сражения (АС 1659, 1664, 8295, 10 455). Следователно, всички военни оръжия като лък, меч и щит, имат определено значение, касаещо духовните битки (АС 1788, 2686).

„Царства„ означава църквата по отношение на истините и лъжите (АС 1672, 2547). **„Народи“** означават различните видове добро и зло (АС 1059, 1159, 1205, 1258, 1260, 1416, 1849, 4574, 6005, 6306, 6858, 8054, 8317, 9320, 9327).

„Глад“ означава липсата на познание за истините и доброто (АС 1460, 3364, 5277, 5279, 5281, 5300, 5360, 5376, 5893), така и на опустошаването на църквата (АС 5279, 5415, 5576, 6110, 6144, 7102).

„Мор“ означава опустошение и прекратяване на доброто и истините (АС 7102, 7505, 7507, 7511).

„Земетресение“ означава промени в състоянието на църквата (АС 3355).

